

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tüm kötü alışkanlıklarıma tahammül eden

Carol Meader için

Tesekkürler

Olan tüm kötü seylere ragmen, sevgileri ve destekleri için asagidaki insanlara tesekkür etmek isterim.

Ina Gebert

Geoff Pleat

Mike Keefe

Michael Vern Smith

Suzie Vitello

Tom Spanbauer

Gerald Howard

Edward Hibbert

Gordon Growden

Dennis Stovall

Linni Stovall

Ken Foster

Monica Drake

Fred Palahniuk

DÖVÜS KULUBÜ

TYLER bana garson olarak bir is buluyor, sonra Tyler agzima bir silah sokuyor ve ebedi hayata ilk adim olarak ölmen gerekiyor diyor. Aslinda uzun bir süredir Tyler ve ben birbirimizin en iyi dostuyduk. İnsanlar hep sorar, Tyler Durden hakkında bir seyler biliyor muydum?

Silahin namlusu bogazimin sonuna kadar dayanmis, “Gerçekten ölmeyecegiz” diyor Tyler.

Dilimle silahin namlusuna açtigimiz susturucu deliklerini hissedebiliyorum. Bir silahin çıkardigi sesin en önemli bölümünü genlesen gazlar olusturur, ve de kursunun çıkardigi ince sonik bir patlama duyulur, çünkü kursun çok hizli gitmektedir. Susturucu yapmak için, silahin namlusuna sadece delik açmanız gerekir, bir sürü delik. Bu delikler gazin kaçmasına ve kursunun hizinin, ses hizinin altına düşmesine sebep olur.

Delikleri yanlis açarsanız, silah elinizi uçuracaktır.

“Bu aslinda ölüm degil.” diyor Tyler. “Efsane olacagiz. Yaslanmayacagiz.”

Namluyu dilimle yanagima dogru alip, Tyler sen vampirlerden bahsediyorsun diyorum.

Üstünde durdugumuz bina on dakika içinde burada olmayacak. Buharla dezenfekte edilmiş nitrik asidin yüzde doksan sekiz konsantresini alırsın, ve bu aside üç kat fazla sülfürik asit eklersin. Bunu buz teknesinde yapmalısın. Göz damlasi ile damla damla gliserin eklersin. Nitrogliserinin olur.

Bunu biliyorum çünkü Tyler bunu biliyor.

Nitrogliserini talasla karistirirsin ve çok güzel bir plastik patlayiciya sahip olursun. Bir çok kisi nitrogliserini pamukla karistirip, sülfat olarak Epsom tuzu ekler. Bu da ise yarar tabi. Bazilari nitro ile parafin kullanir. Parafin hiçbir zaman benim isime yaramadi.

Böylece Tyler ve agzimda bir silahla ben Parker-Morris Binasinin tepesindeyiz ve camlarin kirildigini duyuyoruz. Kenardan bir bak. Bu yükseklikte olmamiza ragmen, bulutlu bir gün. Bu dünyanın en yüksek binasi ve bu yükseklikte rüzgar her zaman soguktur. Burasi çok sessiz, uzaya gönderilen deney maymunlarından biriymisin hissi veriyor. Yapmak için egitilmiş oldugun küçük görevi yapıyorsun.

Bir kolu çek.

Bir butona bas.

Ne yaptiginin farkinda bile olmazsin, ve sonra zaten ölürsün.

Yüz doksan bir kat yukarida, çatinin ucundan bakinca, asagidaki cadde, durup yukari bakan insanlardan olusmus tüylü bir hali ile benek benek olmus gibi görünüyor. Kirilan cam tam altimizdaki pencerelerden birine ait. Binanin kenarından bir cam patliyor ve pesi sira siyah bir buzdolabi kadar büyük alti çekmeceli bir dosya dolabi firliyor, tam altimizda binanin sarp yüzünden alti çekmeceli bir dosya dolabi asagiya düsmeye basliyor, yavasça dönerek düşüyor, düstükçe küçülüyor, ve sikis tepis kalabaligin ortasina düşüp kayboluyor.

Altimizdaki yüz doksan bir kattan birinde Kargasa Projesinin Yikim Ekibindeki uzay maymunlari, tarihin her bir kirisini parçalayarak, yabanilesiyorlar.

Insanin her zaman sevdigini öldürmesi ile ilgili o eski deyiş, aslında iki şekilde de geçerlidir.

Agzinda bir silah varken ve silahın namlusu dislerinin arasındayken, sadece sesli harflerle konusabilirsiniz.

Son on dakikamızdayız.

Binanın bir camı daha patlıyor ve camlar parlayan güvercin sürüsü gibi etrafa püskürüyor, ve sonra Yikim Ekibi tarafından itilen koyu ahsap bir masa binanın kenarından milim milim çıkıyor ve kalabalığın içinde kaybolan büyüü bir uçan cisim oluyor.

Parker-Morris Binasi dokuz dakika sonra burada olmayacak. Yeteri kadar yanici jelatini herhangi bir şeyin temel kolonlarına sararsan, dünyadaki her binayı devirebilirsin. Kum torbalariyle kuvvetlice bastirip sikistirmalisin ki, patlama kolonun karsisindaki garaja degil, dogrudan kolona yönelsin.

Bu nasıl yapılır mavraları hiçbir tarih kitabında yoktur.

Napalm yapmanın üç yolu: Bir, esit miktarda benzin ve konsantre portakal suyunu karistirabilirsiniz. İki, esit miktarda benzin ve diyet kola karistirabilirsiniz. Üç, karisim koyulasana dek parçalanmış kedi yavrularını benzinde çözersiniz.

Nasıl sinir gazi yapıldığını sorun bana. Bütün su çilgin araba bombalarını.

Dokuz dakika.

Parker-Morris Binasi devrilecek, bütün yüz doksan dokuz kat, ormandaki ağacın düşüsü gibi yavasça düşecek. Kereste. Herseyi devirebilirsiniz. Üstünde durduğumuz binanın, gökyüzündeki bir nokta olacağını düşünmek çok garip.

Tyler ve ben çatinin ucunda, ağımda bir silah ve ben silahın ne kadar temiz olabileceğini düşünüyorum.

Baska bir dosya dolabının binanın kenarından kayisini, çekmecelerin bosluga açilisini ve beyaz kagitların havayla yukari çekilisini ve rüzgarla savrulusunu izlerken, Tyler'in tüm cinayet-intihar olayini tamamen unutuyoruz.

Sekiz dakika.

Daha sonra kirilmiş olan pencereden duman çıkmaya basliyor. Yikim Ekibi belki sekiz dakika içinde ilk

patlayıcı maddeyi harekete geçirecekler. İlk patlayıcı, temeldeki patlayıcıyı havaya uçuracak, temeldeki kolonlar devrilecek ve Parker-Morris Binasının seriler halindeki fotoğrafları tarih kitaplarına geçecek.

Bes-resimli zaman-eskisi seriler. Burada, bina ayakta. İkinci resimde bina seksen derecelik bir açıda olacak. Sonra yetmiş üç derece. Dördüncü resimdeki kırk bes derecelik açıda bulunan binanın iskeleti çökmeye başlıyor ve kule iskeletin hafif bir kemer olusturmasına sebep oluyor. Son karede kule, yüz doksan dokuz katin tamamı, Tyler'in asil hedefi olan ulusal müzenin üstüne çöküyor.

“Bu bizim dünyamız artık, bizim” diyor Tyler, “ve tüm bu eski insanlar öldü.”

Bunun nasıl sonuçlanacağını bilseydim, su anda ölü ve Cennette olduğum için mutluluktan daha fazlasını hissedirdim.

Yedi dakika.

Tyler'in silahi ağzımda, Parker-Morris Binasının tepesindeyiz. Siralar, dosya dolapları ve bilgisayarlar binanın etrafındaki insan kalabalığının üstüne meteor gibi yağarken ve kırık camlardan duman tüterken ve üç blok aşağıdaki Yıkım Ekibi saate bakarken, bunların hepsini biliyorum: silahlar, anarsi, patlama, hepsi Marla Singer'la ilgili.

Altı dakika.

Burada üçlü bir durum söz konusu. Ben Tyler'i istiyorum. Tyler, Marla'yi istiyor. Marla beni istiyor.

Ben Marla'yi istemiyorum ve artık Tyler da beni etrafında istemiyor. *Sefkat gösterme* anlamındaki *askla* ilgili değil bu. Bu, *mülkiyetteki mal* ile ilgili.

Marla olmadan, Tyler'in hiçbirseyi olmazdı.

Bes dakika.

Belki efsane olurduk, belki de olmazdık. Hayır diyorum, ama bekleyin.

Eğer birileri Incil'i yazmamış olsaydı, İsa nerede olurdu?

Dört dakika.

Silahın namlusunu yanığıma itiyorum ve diyorum ki, efsane mi olmak istiyorsun Tyler, seni bir efsane yapacağım. Bastan beri buradaydım.

Herseyi hatırlıyorum.

Üç dakika.

Beni içeride tutabilmek için Bob'un büyük kolları etrafımda kapanırdı ve Bob'un Tanrı'ninkinin büyük olduğunu düşündüğümüz boyutta iri olan yeni terlemeye başlamış göğüsleri arasında karanlıkta sikisirdim. Kilisenin erkek dolu olan zemininde gezinirken, her gece karşılasırdık: bu Art, bu Paul, bu Bob; Bob'un geniş omuzları bana ufku hatırlatırdı. Bob'un gür sarı saçları, saç kreminin kendini şekillendirci krema sanması gibiydi, çok gür ve sarı ve kısmen dik.

Kolları boynuma dolanmırken, Bob avcunun ayası ile kafamı, fiçi gibi göğsünden yeni filizlenmiş memelerinin üstüne bastırırdı.

“Her şey iyi olacak” derdi Bob. “Ağla şimdi.”

Bob'un yanan gıda ve oksijeni içinde, dizlerimden kafama kadar, kimyasal reaksiyonlar hissederdim.

“Belki yeteri kadar erken teşhis etmişlerdir,” derdi Bob. “Belki de sadece seminomadır. Seminoma ile neredeyse yüzde yüz kurtulma şansın var.”

Bob'un omuzları kendilerini uzun uzun çekiyor, sonra düşüyor, düşüyor siddetli hıçkırıklarla düşüyordu. Yukarı çekiyordu. Düşüyor, düşüyor, düşüyordu.

İki yıldır buraya her hafta gelirim ve her hafta Bob bana sarılır ve ben ağlarım.

“Sen ağla” der Bob ve içini çeker ve hıçkırır, hıçkırır, hıçkırır. “Devam et ve ağla.”

Büyük ıslak suratını kafamın üstüne yerleştirir ve ben onun vücudunda kaybolurum. İşte ben bu sırada ağlarım. Bogucu karanlıkta, birinin içine kapanırken ve becerebileceğin her şeyin sonunda bir çöpe dönüşeceğini görürken ağlamak kolaydır.

Ömrün boyunca gurur duyduğun her şey çöpe atılacak.

Ve ben içeride kayboluyorum.

Ve bu neredeyse bir haftadır uyumaya en yakın olduğum andı.

İşte Marla Singer'la böyle tanıştım.

Bob agliyordu çünkü altı ay önce testisleri alınmişti. Sonra hormon destek terapisi uygulanmıştı. Bob'un göğüsleri vardı, çünkü testosteron oranı çok yüksekti. Testosteron seviyesi yükseltildiğinde, vücut denge kurmak için östrojeni yükseltir.

Ben bu anlarda ağlarım, çünkü hayatın bir hiçtir, hatta hiçlikten öte, bir kayıtsızlıktır.

Östrojen yükselirse, kari gibi memelerin olur.

Sevdiğin herkesin seni reddedeceğini veya öleceğini fark ettiğinde ağlamak kolaydır. Yeterince uzun olan bir zaman diliminde, insanların kurtulma şansı sifıra düşecektir.

Bob beni seviyor, çünkü benim de testislerimin alındığını düşünüyor.

Trinity Piskoposluğunun bodrumundaki mağaza türü ekoseli kanepelerde, etrafımızda yaklaşık yirmi adam ve bir kadın var, hepsi çiftli olarak birbirine sarılmış ve çoğu ağlıyor. Bazı çiftler öne doğru eğilmiş, kulak kulaga kafaları birbirine yaslanmış, güreşçilerin duruşu gibi birbirlerine kilitlenmişler. Tek kadınla eslesen adam dirseklerini kadının omuzlarına yerleştiriyor, kadının omuzları adamın elleri arasında ve adamın yüzü kadının ensesine ağlıyor. Kadının yüzü diğer tarafa dönüyor ve eliyle bir sigara çıkartıyor.

Koca Bob'un koltuk altından gözetliyorum.

“Tüm hayatım boyunca” diyor Bob, “neyi neden yaptığımı hiç bilemedim.”

Buradaki Arta Kalan Erkekler Topluluğu, testis kanseri destek grubundaki tek kadın bir yabancıнын yükü altında sigara içiyor ve gözleri gözlerini yakalıyor.

Sahtekar.

Sahtekar.

Sahtekar.

Kısa, mat siyah saçlı, Japon çizgi filmlerindeki gibi kocaman gözlü, kaymagı alınmış süt gibi teni olan, koyu güllerle bezenmiş duvar kagidi desenindeki elbisesinin içinde tereyağı gibi soluk duran bu kadın, Cuma akşamı katıldığım tüberküloz destek grubumda da vardı. Çarşamba akşamı melanoma yuvarlak masa toplantısında da. Pazartesi akşamı Sebatla İnananlar lösemi grubundaydı. Saçının arkasındaki bir bölümden beyaz parlak kafa derisi görünüyor.

Bu tür destek gruplarını aradığınızda, hepsinin muğlak ve iyimser isimleri vardır. Perşembe akşamı gittiğim kan parazitleri grubumun adı Özgür ve Temiz.

Beyin parazitleri için gittiğim grubun adı Yukarıda ve Geride.

Ve Pazar öğleden sonra Trinity Piskoposluğunun bodrumunda Arta Kalan Erkekler Topluluğu grubunda yine bu kadın burada.

Daha kötüsü ise, o bakarken ağlayamamam.

Umutsuz Koca Bob tarafından sarmalanışım ve onunla ağlayışım en sevdiğim bölüm olmalı. Hepimiz, her zaman çok çalışıyoruz. Burası gerçekten rahatlayıp, teslim olduğum tek yer.

Bu benim seyahatim.

İki yıl önce uykusuzluk hastalığım ile ilgili doktoruma gittikten sonra ilk destek grubuma katıldım.

Üç hafta olmuştı ve hala uyuyamamıştım. Üç haftalık uykusuzluktan sonra, herşey beden dışı bir tecrübeye dönüşür. Doktorum “Uykusuzluk daha büyük bir şeyin belirtisidir. Aslında neyin yanlış olduğunu bul. Vücudunu dinle.” dedi.

Ben sadece uyumak istiyordum. 200 miligramlık küçük mavi Amytal Sodyum kapsüllerden istiyordum. Kırmızı ve mavi Tuinal kursun kapsüller, ruj kırmızısı Seconal’ler istiyordum.

Doktorum kediotu kökü çiğnememi ve biraz daha fazla egzersiz yapmamı söylemişti. Nihayetinde uykuya dalacaktım.

Yüzüm, çürük, bayat bir meyve gibi öylesine çökmüştü ki, öldüğümü sanırdınız.

Doktorum, gerçek acı görmek istersem, Sali geceleri İlk Rabbaniler’e ugramamı söylemişti. Beyin parazitlerini görmemi. Dejenere kemik hastalıklarını görmemi. Organik beyin bozuklukları. Geçip giden kanser hastalarını görmemi.

Ben de gittim.

İlk gittiğim grupta tanışma faslı oldu: bu Alice, bu Brenda, bu Dover. Herkes kafasına dayanmış olan görünmeyen silaha rağmen gülümsüyordu.

Destek gruplarında asla gerçek ismimi vermem.

Chloe isimli küçük bir kadın iskeleti; pantolonunun içi üzgün ve bombos sarkıyor ve Chloe bana beyin parazitleri ile ilgili en kötü şeyin, kimsenin onunla cinsel ilişkiye girmemesi olduğunu söylüyordu. Ölüme, sigorta poliçesinin kendisine yetmiş beş bin papel ödemiş olması kadar yakın olan Chloe’nin tek istediği, son bir kez yataga yatırılmaktı. İlişki değil, seks.

Bir insan buna ne diyebilir? Demek istediğim ne diyebilirsiniz ki?

Tüm bu ölüm Chloe’nin birazcık yorgun olmasıyla başladı ve artık tedavi edilmekten sıkılmıştı. Pornografik filmler, evinde pornografik filmler vardı.

Chloe’nin anlattığına göre, Fransız İhtilali’nde hapiste olan kadınlar, düsesler, baronesler, markizler, her neyse, yukarı tırmanan herhangi bir erkeği becerirlermiş. Chloe enseme doğru nefes vermişti. Yukarı tırmanmak. Para vermek, bilebilir miydim? Becermek, vaktin önüne geçmişti.

Fransızlar buna *La petite mort* derdi.

Eğer ilgimi çekerse, Chloe’nin pornografik filmleri vardı. Nisasta nitrat. Yağlar.

Normal zamanda ereksiyon olurdu. Fakat bizim Chloe, sarı renkli parlaticiya batırılmış bir iskeletti.

Chloe olduğu gibi görünüyordu, ben ise bir hiçtim. Hiçbirşey bile degildim. Tüylü halıda bir çember etrafında otururken, Chloe’nin omzu benimkini dürtüyordu. Gözlerimizi kapatıyorduk. Rehberli meditasyonda bizi yönlendirme sırası Chloe’nindi ve bizi konuşarak huzur bahçelerine götürüyordu. Chloe

konusarak bizi tepedeki yedi kapili saraya yönlendiriyordu. sarayin içindeydi yedi kapi; yesil kapi, sari kapi, turuncu kapi ve Chloe her bir kapiyi açarak, mavi kapi, kirmizi kapi, beyaz kapi, orada ne oldugunu buluyordu.

Gözlerimiz kapali, acimizin, ayaklarimizin etrafinda yüzen ve dizlerimize, belimize, göğsümüze yükselen, iyilestirici bir beyaz isik topu oldugunu hayal ediyorduk. Çakralarimiz açiliyordu. Kalp çakrasi. Bas çakrasi. Chloe bizi güç hayvanimizla karsilastigimiz magaralara götürüyordu. Benimki bir penguendi.

Magaranin zemini buzla kapliydi ve penguen kaymami söylüyordu. Hiç çaba sarfetmeden tünellerden ve galerilerden kayiyorduk.

Sonra sarilma vakti geldi.

Gözlerini aç.

Chloe bunun telepatik fiziksel temas oldugunu söylüyordu. Hepimiz birer partner seçmeliydik. Chloe kendini boynuma atiyordu ve agliyordu. Evinde askisiz iç çamasirlari vardi ve agliyordu. Chloe'nin masaj yaglari ve kelepçeleri vardi ve diger elinin saatimin etrafinda onbir kez dönüşünü izlerken agliyordu.

İki yıl önceki ilk destek grubumda aglayamamistim. İkinci veya üçüncü destek grubumda da aglayamamistim. Kan parazitlerinde veya bagirsak kanserlerinde veya organik beyin demanslarında da aglayamamistim.

Bu, insomniada da böyledir. Hersey çok uzaktadır, kopyanın, kopyasinin kopyasi. Herseyin uykusuzluk mesafesinde, hiçbirseye dokunamazsin ve hiçbirsey sana dokunamaz.

Sonra Bob geldi. Testis kanserine ilk gittigimde, Bob büyük geyik, büyük peynirli ekmek, tepemde hareket etti ve aglamaya basladi. Sarilma vakti gelince büyük geyik odanın hemen karsisinda dikildi, kollari yanlarinda, omuzlari yuvarlanmis. Büyük geyik çenesi göğsünde, gözleri simdiden yaslarla kapli, ve küçülmüs. Bodrum katinda kendini bana birakmak için Bob, ayaklarini sürüyerek, dizlerini birlestirip görünmeyen adimlarla bana dogru kaydi.

Ve üstüme dogru çakildi.

Bob'un büyük kollari bana dolandi.

Koca Bob eskiden bir vücutçuymus. Tüm o dianabollü salata günlerinden sonra, yaris ati dopingi Wistrol kullanmisti. Kendi vücut gelistirme salonu, Koca Bob'un bir vücut gelistirme salonu vardi. Üç kere evlenmisti. Ürün tasdiki yapmisti, yoksa onu hiç televizyonda görmemis miydim? Göğsünü genisletmekle ilgili nasil program yapacagin, pratik olarak onun bulusuydu.

Bu tarz dürüstlüğe sahip yabancilar, bende plastik duygular uyandirirlar, ne demek istedigimi anlatabiliyor muyum?

Bob bilmiyordu. Belki *huevo*larindan[1] bir tanesi soyundan gelmisti ve o bunun bir risk faktörü oldugunu biliyordu. Bob bana ameliyat sonrasi hormon terapisinden bahsetti.

Çok fazla testosterone alan bir sürü vücut gelistirmeci, kari memesi denen seye sahip olurdu.

Bob' *ahuevo*lar demekle neyi kastettigini sordum.

Huevolar, dedi Bob. Yumurtaliklar. Findiklar. Cevherler. Testisler. Toplar. Meksika’da, ki dopingini buradan satin alirsin, onlara “yumurta” denir.

Bosanma, bosanma, bosanma dedi Bob ve bana kendisinin bir yarismada çekilmis kocaman ve ilk bakista çiplakmis gibi görünen resmini gösterdi. Aptalca bir yasam, diye ekledi, ama kaslarini sisirip, tüylerini tiras ettikten sonra sahneye çikinca, vucüt yagin neredeyse yüzde iki oraninda parçalanmistir ve idrar getiren ilaçlar seni dondurmustur ve dokunuldugunda beton gibi sertsindir, isiklardan kör, ses sisteminin arka planindaki kosusturmacasindan sagir oldugun sirada hakem bagirir “sag dörtlünü uzat, kas ve bekle.”

“Sol kolunu uzat, bisepsini kas ve bekle.”

Bu Bob için gerçek hayattan daha iyiydi.

Kansere dogru hizli bir gidis. Daha sonra iflas etmistir Bob. Iki tane kocaman çocuğu vardi ve Bob’un telefonlarına cevap vermiyorlardi.

Doktoruna göre kari memelerini tedavi etmenin yolu, göğüs boslugunu kesip, varsa içindeki siviyyi bosaltmakti.

Tüm hatirlayabildigim buydu, çünkü sonra Bob kollarini etrafima dolayip, beni tamamen sarmalamak için kafasini üstüme egmistir. Sonrasinda hiçligin içinde kaybolmustum, karanlık ve sessiz ve bütün, ve sonunda Bob’un yumusak göğsünden uzaklastigimda, Bob’un tıstörtünün önünde aglayan suratimin ıslak bir maskesi kalmisti.

Bu iki yıl önce, Arta Kalan Erkekler Topluluğu grubuyla geçirdigim ilk gece olmustu.

Ondan sonraki hemen hemen her görüşmemizde, Koca Bob beni aglatmisti.

Bir daha asla doktora gitmedim. Bir daha asla kediotu kökü çiğnemedim.

Bu özgürlüktü. Tüm umudunu kaybetmek özgürlüktü. Herhangi birsey söylemedigim zaman, grup her zaman en kötüsünü düşünürdü. Daha çok agarlardi. Ben de daha çok aglardim. Yıldizlara bakip, kaybolus.

Bir destek grubundan eve dönerken, hiç hissetmedigim kadar canlı hissederdim kendimi. Kansere veya kan parazitine yakalanmış degildim; sadece etrafimdaki kalabalık dünya hayatının küçük sıcak merkeziydim.

Ve uyudum. Bebekler bile böyle güzel uyuyamazdi.

Her gece ölüyordum ve her sabah tekrar doguyordum.

Diriliyordum.

Ta ki bu geceye kadar; basari ile geçen iki yıldan sonra bu gece, bu kadın beni izlerken aglayamam. Çünkü dibe vuramıyorum, korunmuş hissedemiyorum. Agzimin içini o kadar çok isiriyordum ki, dilim kendini kumas görünümü verilmiş duvar kagidi zannediordu. Dört gündür uyuyamıyordum.

O beni izlerken, ben bir yalancıyım. O sahtekar. Yalancı olan o. Bu gece tanıştirma safhasında, kendimizi tanıttik: ben Bob, ben Paul, ben Terry, ben David.

Asla gerçek ismimi vermem.

“Bu kanser, değil mi?” dedi

Sonra “Tamam, merhaba, ben Marla Singer” dedi.

Kimse Marla’ya ne tür bir kanser olduğunu söylemedi. Sonra hepimiz içimizdeki çocuğu koruma isiyile mesgul olduk.

Adam hala ensesine aglarken, Marla sigarasından bir nefes daha çekti.

Onu Bob’un titreyen memeleri arasından izliyordum.

Marla’ya göre ben bir sahtekarım. Onu gördüğüm ikinci geceden beri uyuyamıyorum. Hala daha buradaki ilk sahtekar bendim, evet belki buradaki herkes, hatta büyük geyik Koca Bob bile, yaraları, öksürmeleri ve tümörleri ile dalga geçiyordu.

Su sekillendirilmiş saçına bakın.

Marla sigara içiyor ve göz gezdiriyordu.

Iste bu dakikada, Marla’nın yalanı benim yalanımı yansitıyor, ve bütün görebildiğim şey yalanlar. Onların tüm gerçekliğinin ortasında. Herkes en büyük korkusunu paylaşmak için çaba sarfedip, risk alırken, ve ölümleri hızla yaklaşıyor ve bir silahın namlusu boğazlarına dayanmışken. Evet, Marla sigara içiyor ve etrafa göz atıyor, ve ben aglayan bir kilimin altına gömülmüşüm ve aniden sanki önemsiz bir olaymıscasına, ölüm ve ölmek videodaki plastik çiçeklerle aynı önemi tasimaya baslıyordu benim için.

“Bob, beni eziyorsun” diye fisildamaya çalışıyorum, sonra vazgeçiyorum. Sesimi alçaltarak “Bob” diyorum, sonra avazım çıktığı kadar bağımaya baslıyorum. “Bob, tuvalete gitmem lazım.”

Banyodaki lavabonun üstünde bir ayna var. Eger örnek kopya ediliyorsa, Marla Singer’i beyin parazitleri destek grubum Yukarıda ve Geride’de görecektim. Marla orada olacaktı. Tabii ki, Marla olacaktı ve onun yanında oturuyor olacaktım. Tanıştırılma bölümünden ve sarayın yedi kapısının ve iyileştirici beyaz ışık topunun bulunduğu ve çakralarımızın açıldığı rehberli meditasyondan sonra, sıra birbirimize sarılmaya geldiğinde, bu küçük orospuyu yakalayacaktım.

Kolları iki yanında dümdüz dururken, dudaklarımı kulaklarına yapıştırarak ve Marla, seni büyük sahtekar, çık dışarı diyecektim.

Bu, hayatımdaki tek gerçek şey ve sen onu berbat ediyorsun.

Sen, büyük turist.

Bir daha ki karşılaşmamızda, Marla, sen buradayken ben uyuyamam diyecektim. Buna ihtiyacım var. Git buradan.

Uluslararası Air Harbor Havalimanında uyanırsın.

Her kalkışta ve inişte, veya uçak bir yöne yattığında, çakılması için dua ettim. Çünkü zavallı bir şekilde öleceğimiz ve cesetlerimizin bir uçağın gövdesinde tütün gibi paketleneyeceği düşüncesi, narkoz etkisi yapar ve uykusuzluğuma iyi gelirdi.

Tyler Durden'la böyle tanıştım.

O'Hare'de uyanırsın.

LaGuardia'da uyanırsın.

Logan'da uyanırsın.

Tyler yarım gün bir sinemada makinist olarak çalışıyordu. Yapısı gereği, Tyler sadece gece işlerinde çalışabiliyordu. Bir makinist hastalandığında, birlik Tyler'i arıyordu.

Bazı insanlar gece insanıdır. Bazıları gündüz insanı. Ben sadece gündüzleri çalışabilirim.

Dulles'te uyanırsın.

Eğer iş seyahatinde ölürsen, hayat sigortası üç misli para öder. Rüzgarın uçağa bıçak etkisi yapması için dua ettim. Uçağın türbinlerinin pelikanları yutması, vidaların gevsemesi ve kanatların buz tutması için dua ettim. Uçağın kalkış pistinde yol almaya başladığı ve flapların açıldığı ve koltuklarımızın dik pozisyona ve servis sehpalarımız kapalı duruma getirildiği ve tüm kişisel bagajlarımızın tepedeki kompartmanda yer aldığı ve sigaralarımızın söndürüldüğü ve kalkış pistinin bittiği kalkış esnasında uçağın çakılması için dua ettim.

Love Field Havaalanında uyanırsın.

Eğer sinema yeterince eskiyse Tyler makinist odasında degistirmeler yapardı. Degistirme yapabilmek için, biri çalışır vaziyette iki tane projektör olması gerekir.

Bunu biliyorum, çünkü Tyler bunu biliyor.

İkinci projektörde bir sonraki film makarası hazır bulunur. Çoğu film, belli bir sıra ile gösterilen altı veya yedi adet küçük film makarasından ibarettir. Yeni sinemalarda, tüm makaralar, bes fitlik bir makaraya aktarılmıştır. Böylece iki tane projektör olması ve degistirme yapılması, bir ileri bir geri makara takılması, birinci ve ikinci makarayı hazırlayıp, birinci makara bittikten sonra ikinci projektörü çalıştırıp, birinci projektöre üçüncü makarayı yerleştirmek gerekmez.

Makara takmak.

SeaTac havaalanında uyanırsın.

Tek yapraklı uçuş koltuk kartındaki insanları incelerdim. Okyanusta yüzen bir kadın, kumral saçları

arkasında uçuşuyor ve koltuk yastığı göğsüne bağlanmış. Gözleri kocaman açılmış, ama kadın ne gülüyor, ne de somurtuyor. Baska bir resimde, Hindu inekleri kadar sakin olan insanlar, tavandan sarkan oksijen maskelerine doğru uzanıyorlar.

Bu acil durum olmalı.

Aman Tanrım.

Kabin basıncını kaybediyoruz.

Aman Tanrım.

Willow Run Havaalanında uyanırsın.

Eski sinemalar, yeni sinemalar, filmlerin bir sinemadan ötekine taşınması, Tyler filmi orijinal altı yada yedi makaralık haline döndürüyor. Küçük makaraları iki adet çelikten yapılmış altıgen çantaya yerleştiriyor. Çantaların üstünde kulpu var. Bir tanesini kaldırıncı, insanın omzu yerinden çıkıyor. O kadar ağırlar.

Tyler aynı zamanda bir garson, şehir merkezinde bir otelde masaları bekliyor ve sinema makinistleri birliğine bağlı olarak makinistlik yapıyor. Uyuyamadığım bütün o gecelerde Tyler ne kadar çalışmıyordu bilmiyorum.

İki projektörle film oynatan eski sinemalarda, makinist tam zamanında makaraları değiştirebilmek için projektörlerin başında bekler, böylece izleyiciler makara değişimini fark etmezler. Perdenin sağ üst köşesindeki beyaz noktalara bakmalısınız. Bu uyarıdır. Film izlerken dikkat edin, bir makaranın sonunda perdedeki iki beyaz noktayı göreceksiniz.

Bunlara sinemacılıkta “sigara yanığı” deniyor.

İlk beyaz nokta, iki-dakika uyarısı. İkinci projektörü çalıştırırsın ki, istenilen hıza ulaşsın.

İkinci beyaz nokta, beş-saniye uyarısı. Heyecan. İçine bakınca seni kör eden ksenon ampullerinden dolayı acayip sıcak olan odada, iki projektör arasında dikilirsin. Perdede ilk nokta çakar. Filmin sesi, perdenin arkasındaki büyük hoparlörden gelmektedir. Makinistin odası ses geçirmezdir, çünkü içinde filmi lensten saniyede altı fit, bir fitte on çerçeve, altmış çerçeveyi bir saniyede geçiren bir zincir dişlisi raketi var, ve eski model mitralyöz gibi gürültü yapıyor. Çalışmakta olan iki projektörün arasında durup, ikisinin de kapatma kolunu tutarsın. Gerçekten eski olan projektörlerde, makara verici çemberinin üstünde bir alarm olur.

Film televizyonda oynatıldığında bile, beyaz noktalar hala orada olurlar. Uçakta gösterildiklerinde bile.

Filmin çoğu alt film makarasına aktarılırken, alt film makarası yavaş yavaş, verici makara daha hızlı döner. Bir makaranın sonunda, verici makara öyle hızlı döner ki, alarm çalmaya başlar ve kısa bir süre sonra bir değiştirme yapılması gerektiğini ikaz eder.

Karanlık, projektörlerdeki ampullerden sıcaktır ve alarm çalmaktadır. Çalışmakta olan iki projektörün arasında durup, ikisinin de kapatma kolunu tutarsın ve perdenin köşesine bakarsın. İkinci nokta parlar. Beş kadar sayarsın. Kapatma kollarından birini kapatırken, aynı anda diğerini açarsın.

Değiştirme.

Film devam eder.

Izleyicilerden hiçbirinin ne olduğu konusunda bir fikri yoktur.

Verici makaranın üstünde alarm vardır, çünkü böylece makinist uyuklayabilecektir. Film makinistleri yapmaları gerekenden çok daha fazlasını yaparlar. Her projektörün alarmı yoktur. Evde, bazı geceler karanlık yatağından fırlar ve makinist odasında uykuya dalmış olduğun ve bir değistirmeyi kaçırdığın korkusuyla uyanırsın. İzleyiciler sana küfür ediyordur. Çünkü izleyicilerin filmle ilgili hayalleri yıkılmıştır, ve müdürün sinema makinistleri birliğini aramaktadır.

Krissy Field havaalanında uyanırsın.

Gittim her yere seyahat etmenin güzel yani, küçük hayatlardan ibaret olmasıdır. Bir otele giderim, küçük bir sabun, küçük sampuanlar, tek kişilik margarin, küçük bir lavabo ve tek kullanımlık diş fırçası. Standart uçak koltuğuna yerleşirsin. Bir dev gibisindir. Tek problem omuzlarının çok büyük olmasıdır. Alice Harikalar Diyarında türü bacakların birden öyle uzar ki, önde oturan kişinin ayaklarına değeri. Akşam yemeği gelir, minyatür bir kendin pisir Cordon Bleu hobi kiti, bir seylerle oyalanıp, vakit geçirmen için verilen bir kartondan ev yapma projesi gibidir.

Pilot kemerlerimizi bağlamamız için tepedeki kemer ikazını açar, ve kabin görevlisi dolasıp durmamamızı rica eder.

Meigs Field havaalanında uyanırsın.

Bazen Tyler karanlıkta uyanır ve makara değistirmeyi unuttuğunu, yada filmin bozulduğunu yada filmin projektörün içine kaçıp, zincir dislisinin soundtrack'e delikler açtığını düşünerek korkudan titrerdi.

Film zincir dislisinden geçtikten sonra, ampülün isigi soundtrack'in içinden parlar ve her bir disli deliginden ışık saçıldıkça, konuşma yerine, *vop vop vop* şeklinde helikopter pervanesi sesi gibi bir ses duyulur.

Bir makinistin yapmaması gereken daha neler vardır: Tyler bir filmin en iyi sahnelerinden slaydlar yapar. Herkesin hatırlayabileceği, önden çirilçiplak çekilmiş bir sahnenin bulunduğu ilk filmde, çıplak aktrist Angie Dickinson vardı.

Bir zaman sonra filmin bir kopyası Batı Yakasından Doğu Yakasındaki sinemalara gönderilmisti, ve çıplak sahne gitmisti. Bir makinist bir kare çıkarmisti. Diğer baska bir kareyi. Herkes Angie Dickinson'in çıplak bir slaydını yapmak istemisti. Porno sinemalara girmisti ve bu makinistler destansı koleksiyonlar yapmışlardı.

Boeing Tarlasında uyanırsın.

LAX'de uyanırsın.

Bu geceki uçuşumuz hemen hemen boş, kolçakları kaldırıp, gerinmekten çekinmeyin. Gerinirsin, zigzag, dizler bükülmüş, bel bükülmüş ve dirsekler üç dört koltuk ileriye uzanmış. Saatimi, Pasifik, Dağ, Merkezi veya Doğu zamanına göre iki saat önceye veya üç saat ileriye ayarlıyorum; bir saat kaybedersin veya bir saat kazanırsın.

Bu senin hayatındır ve zamanın birinde bir dakika içinde sona erecektir.

Cleveland Hopkins'te uyanırsın.

Tekrardan SeaTac havaalanında uyanırsın.

Makinistsen, yorgun ve sinirliysen, ve özellikle de sikilmissen, senden önceki makinistler tarafından toplanıp daha sonra odaya saçılmış pornografik kareleri alırsın ve ataga geçmiş olan kırmızı bir penis veya esneyen ıslak bir vajinadan ibaret olan bu kareleri, baska türden bir filmin içine eklersin.

Seyahat eden bir aile tarafından geride bırakılan ve evlerine dönmek zorunda olan kedi ile köpeğin hikayesinin anlatıldığı hayvan maceraları türünde bir film bu. Üçüncü makarada, kendilerine insan sesi verilmiş olan ve birbirleriyle konuşan kedi ile köpek çöpten yemek yedikten hemen sonra, bir saniyelik bir ereksiyon sahnesi görülür.

Bunu yapan Tyler'dir.

Tek bir kare perdeden saniyenin altmista biri hızla geçer. Bir saniyeyi esit altmış parçaya böl. İşte ereksiyonun süresi o kadardır. Sinemanın dört katlı bina yüksekliğinde uzanan perdesi büyüklüğünde, kaygan, kırmızı ve iğrenç, ama kimse onu fark etmiyor.

Tekrar Logan havaalanında uyanırsın.

Bu seyahat etmek için berbat bir yol. Patronumun katılmak istemediği toplantılara gidiyorum. Notlar alıyorum. Size geri dönüyorum.

Nereye gidersem gideyim, her zaman aynı formülü uyguluyorum. Bozulmamış sırrı saklıyorum.

Basit bir aritmetik.

Problem hikayesi.

Sirketim tarafından üretilen bir araba Chicago'dan ayrılıp, saatte 60 mille batıya giderken, yan difransiyel kilitlenip, araba kaza yaparsa, ve içeride sıkışan herkes yanarsa, şirketim geri alım yapar mı?

Alandaki araçların sayısı A , olası hata oranı ile çarpılır (B), çıkan sonuç, mahkeme dışı bir anlaşma sağlanması için gereken ortalama giderle çarpılır (C).

$A \times B \times C$ esittir X . Geri alım yapmazsak, X bu işin bize kaç patlayacağıdır.

Eğer X geri alım maliyetinden yüksekse, arabaları geri alırız, kimse de yaralanmaz.

Eğer X geri alım maliyetinden düşükse, geri alım yapmayız.

Gittim her yerde, yanmış veya tarumar olmuş bir arabanın kasası beni bekliyor olurdu. İskeletlerin nerede olacağını bilirdim. Bunun benim iş emniyetim olduğunu varsayın.

Otel zamanı, restoran yemeği. Gittim her yerde, Logan'dan, Krissy'e, oradan Willow Run'a yanımda oturan insanlarla küçük arkadaşlıklar kurardım.

Yanımda oturan tek kullanımlık arkadaşım, geri alım kampanyası koordinatörü olduğumu, fakat aslında bulasıkçı olarak kariyer yapmayı hedeflediğimi söylüyorum.

Tekrar O'Hare'de uyanirsin.

Ondan sonra Tyler her filmin içine bir penis koymaya basladi. Özellikle kapanislara, veya Grand Kanyon'a bir vajina yansimasi, Sinderella Prensi ile dans ederken dört kat uzunlugunda ve basınçtan sismis bir penis, ve insanlar izliyordu. Kimse sikayet etmiyordu. İnsanlar yiyip içiyorlardi ama gece olunca hersey ayni olmuyordu. Hastalaniyorlar veya aglamaya basliyorlardi ama nedenini bir türlü çözemiyorlardi. Tyler'i ancak bir sinekkusu yakalayabilirdi.

JFK havaalaninda uyanirsin.

Inis aninda bir tekerlek piste degip gümbürtü çıkartinca, uçak o yana yatip, düzelmekle, yuvarlanip gitmek arasında kararsiz kaldigi anlarda erir, siserim. O anda, hiçbir seyin önemi yoktur. Yıldizlara bakarsin ve kaybolup gidersin. Bavulunun hiçbir önemi yoktur. Hiç bir seyin önemi yoktur. Agzindaki kötü kokunun önemi yoktur. Pencereden disarisi karanliktir ve türbin motorlari geriye dogru kükrer. Kabin, türbinlerin kükremesi altında yanlis bir açıda bulunmaktadır ve bundan sonra bir masraf listesi daha vermek zorunda degilsindir artik. Yirmi bes dolarin üstündeki harcamalar için fatura alman gerekmemektedir. Bir kez daha saçini kestirmek zorunda degilsindir.

Bir gümbürtü daha ve ikinci tekerlek asfalta vurur. Yüzlerce emniyet kemerinin kısa ve kesik seslerle açilmasinin ardından, neredeyse birlikte ölecegin tek kullanimlik arkadasin der ki:

Umarim baglantiyi koparmazsin.

Aa evet ben de umarim.

Ve iste bu hayatinin tekrardan ne kadar uzadigidir. Ve hayat devam eder.

Ve her nasilsa, kaza ile, Tyler'la tanistik.

Seyahat zamaniydi.

LAX'de uyanirsin.

Tekrar.

Tyler'la, çiplaklar plajina gittigimde tanistik. Yaz sonuydu ve çok uykuluydum. Tyler çiplakti ve terliyordu, her yani kum içindeydi. Saçlari islakti, tel tel olmus ve suratina yapismisti.

Tyler bizim karsilasmamizdan çok öncedir buralardaydi.

Sörfle denizden gelen kereste parçalarını çekiyordu ve onlari kumsala sürüklüyordu. Islak kumda kerestelerle neredeyse yarim bir daire yapmisti ve kerestelerin arasında sadece yarim inçlik mesafe vardi. Dört tane kütük vardi ve uyandigimde Tyler besinci kütüğü plaja sürüklüyordu. Sonra kütüğün bir ucunda bir çukur kazdi ve digerin ucundan kaldirip, kütüğü bu çukura kaydirdi, kütük hafif egimli bir sekilde duruyordu.

Plajda uyanirsin.

O sirada plajda bir tek biz vardik.

Tyler eline aldigi bir çubukla kuma birkaç fitlik düz bir çizgi çizdi. Sonra da, yan duran kütüğün altini

kumla besleyerek kütüğü iyice diklestirdi.

Bunu izleyen tek kisi bendim.

“Saatin kaç oldugunu biliyor musun?” diye seslendi Tyler.

Her zaman saat takardim.

“Saatin kaç oldugunu biliyor musun?”

Nerede , diye sordum.

“Tam burada” dedi Tyler, “su anda.”

Ögleden sonra 4:06’ydi.

Bir süre sonra Tyler kuma diktigi kütüklerin gölgesine bagdas kurarak oturdu. Birkaç dakika oturduktan sonra, kalkip yüzdü, sonra da bir tisört ve pantolon giyerek gitmeye hazırlandı. Sormak zorundaydim.

Ben uyurken, Tyler’in ne yaptigini sormak zorundaydim.

Farkli bir yerde ve farkli bir zamanda uyanmis olsaydim, farkli bir insan olarak mi uyanirdim?

Tyler’in sanatçı olup olmadigini sordum?

Tyler omuz silkti ve kuma diktigi bes kütüğün tabaninin daha genis oldugunu gösterdi. Kuma çizdigi çizgiyi gösterip, her bir kütüğün yaratacagi gölgeyi bu çizgi ile nasıl hesapladigini söyledi.

Bazen uyanirsin ve nerede oldugunu sorman gerekir.

Tyler kütüklerle, dev bir el gölgesi yaratmisti. O anda parmaklar Nosferatu kadar büyüktü, fakat basparmak digerlerine göre çok küçüktü, ama saat dört otuzken el mükemmel görünüyordu dedi. Dev gölge el bir dakikaligina mükemmeldi ve o bir dakika boyunca Tyler kendi yarattigi mükemmelligin ayasinda oturmustu.

Uyanirsin, hiçbir yerdesindir.

Bir dakika yeterli dedi Tyler, insanin bunun için çok çalışmasi gerekebilir ama bir dakikalik bir mükemmellik için harcanan çabaya deger. Mükemmellikten bekleyebileceginin en fazlasi bir dakikadır.

Uyanirsin, ve bu yeterlidir.

Adi Tyler Durden’di, birlige bagli olarak sinema makinistligi ve sehirdeki bir otelde garsonluk yapıyordu ve bana telefon numarasini vermisti.

Biz iste böyle tanismistik.

O gece bütün olagan beyin parazitleri oradaydi. Yukarida ve Geride Destek Grubunun mevcudu her zaman çok olurdu. Bu Peter. Bu Aldo. Bu Marcy.

Selam.

Tanistirma safhasi, hey millet, bu Marla Singer ve ilk kez bize katiliyor.

Selam Marla.

Yukarida ve Geride Destek Grubunda, öncelikle Sorunumuzu Bulma Bölümü ile baslardik. Gruba asla Parazitik Beyin Parazitleri Grubu denmezdi. Hiç kimsenin agzından “parazit” kelimesi duyulmazdi. Herkes her zaman iyileşme yolundaydi. Ah evet, bu yeni bir iyileştirme yoluydu. Herkes her zaman köseleri daha yeni dönmüş olurdu. Fakat hala her yerde bes-günlük bas agrisinin izleri bulunurdu. Kadının biri isteksizce akan gözyaşlarını silerdi. Herkesin yakasında isminin yazılı olduğu bir kart bulunurdu ve bir yıldır her Sali karsılastigin bu insanlar yaklasarak, elini sikmak için ellerini uzatirlar ve yakandaki karta bakarlardı.

Tanistigimizi sanmiyorum.

Kimse *parazit* demezdi. *Ajan* derlerdi.

Tedavidemezlerdi. *Iyileştirme* derlerdi.

Sorunumuzu Bulma Bölümünde, adamin biri ajanın omurgasına sıçradigini ve şimdi birden sol elini kontrol altında tutamadigini söylerdi. Bir diğeri, ajanın beyin astarını kuruttugunu ve artık beyninin kafatasının içinden çekildigini ve bunun agriya yol açtigini söylerdi.

En son buraya geldigimde, Chloe isimli kadın bize sevinçli bir haber verecegini müjdelemisti. Oturdugu tahta sandalyeden kalkarak, artık ölümden korkmadigini söylemisti.

En son gece, tanistirilma ve Sorunumuzu Bulma Bölümlerinden sonra, isim kartında Glenda yazan, tanımadığım bir kız, Chloe’nin kız kardesi oldugunu ve Chloe’nin geçen Sali sabah saat ikide öldüğünü söyledi.

Bu çok güzel olmalıydı. Sarılma vakti gelince Chloe, iki yıldır bana sarılıp ağlardı ve şimdi ölmüştü, ölüp toprağın altına girmisti, külleri bir kavanoza, bir türbeye veya mahzene doldurulmustu. Bu, bir gün düşünüp, ortalıkta gezerken, bir sonraki gün soguk bir gübre ve solucan yemi oldugunun kanıtıydı. Bu büyüleyici ölüm mucizesiydi ve öbürü için olmasaydı, çok güzel bir şey olacaktı.

Marla.

Ve Marla tüm beyin parazitlerinin içinde tek basına durup, bana bakıyordu.

Yalancı.

Sahtekar.

Marla sahtekardı. Sahtekar olan oydu. Etraftaki herkes ürküp, çekindiginde ve bağırarak düştüğünde, ve kot pantolonlarının ağı koyu mavi olduğunda, bu büyük bir harekettir.

Bu gece rehberli meditasyonun bana hiçbir faydası olmayacak. Sarayın yedi kapısının ardında, yeşil kapının, portakal rengi kapının ardında Marla var. Mavi kapının ardında Marla dikiliyor. Yalancı. Güç hayvanımın bulunduğu magaraya yöneliyorum ve güç hayvanım Marla oluyor. Sigarasını tütürüyor. Gözlerini döndürüyor. Yalancı. Siyah saç ve yastık gibi kalın Fransız dudaklar. Sahtekar. Koyu deriden İtalyan modeli kanepe gibi dudaklar. Kaçisin yok.

Chloe içten bir yaratikti.

Chloe, Joni Mitchell'in glen ve bir partide ortada salınarak gezerken herkese son derece iyi davranan iskeleti gibiydi. Chloe'nin bir böcek byklğindeki popüler iskeletini, kendi iç organlarının mahzen ve galerilerinde sabahın saat ikisinde kosusturdugunu gözünde canlandır. Siren misali nabzi, on saniye, dokuz saniye, sekiz saniye sonra lme hazırlan diye duyuru yapıyor. Ölüm, yedi saniye sonra baslayacak, altı saniye...

Chloe o gece kendi toplardamarlarının dehlizlerinde kosusturdu ve sıcak akkan veren tüpleri patladı. Sinirler dokunun içinden elektrik telleri gibi yzeeye ıktı. Dokusunun içindeki apseler, sıcak beyaz inciler gibi sisti.

Tepesindeki siren duyuru yapmaya devam etti; on saniye içinde i kısımların tahliye edilmesine hazır olun, dokuz saniye, sekiz saniye, yedi.

Ruhunuzu on saniye içinde teslim etmeye hazır olun, dokuz, sekiz, yedi.

Chloe bitik bbreklerindeki azalmis olan böbrek suyunun içinde daldı.

Ölüm bes saniye içinde baslayacak.

Bes, dört.

Dört.

Parazitli hayat kurtarma spreyi Chloe'nin kalbini boyadı.

Dört, .

, iki.

Chloe boğazındaki pihtilasmis astara elleriyle tirmandı.

Ölüm  saniye içinde baslayacak, iki.

Ay isigi Chloe'nin açık agzından içeri girdi.

Son nefesini almaya hazırlan, şimdi.

Bosalt.

Şimdi.

Ruhsuz bir beden.

Şimdi.

Ölüm baslıyor.

Şimdi.

Bu his çok güzel olmalı, hala kollarımda olan Chole'nin o tatlı karmasasını hatırlamak ve Chloe şimdi bir yerlerde ve ölü.

Ama hayir, Marla tarafından izleniyorum.

Rehberli meditasyonda içimdeki çocuğu kucaklamak için kollarımı açıyordum ve içimdeki çocuk sigarasını tütüren Marla oluveriyor. İyilestirici beyaz isik topu yok. Yalanci. Çakralar yok. Çakralarınızın çiçekler gibi açıldığını ve her birinin ortasında tatlı bir isigin yavaşça patladığını hayal edin.

Yalanci.

Çakralarım açılmıyor.

Meditasyon bittiginde, herkes esneme hareketleri yapıyor ve kafalarını döndürüyor ve hazırlık olsun diye birbirlerinden destek alıp ayaklarına doğru egiliyorlar. Tedavi edici fiziksel temas. Sarılmak için üç adım atıp, gözlerini bana dikmiş olan Marla'nın önünde duruyorum, bir yandan da sıradaki diğerlerini kesiyorum.

Haydi yakınımızdaki birini kucaklayalım.

Kollarımla Marla'yi mengene gibi sıkıştırıyorum.

Bu aksam sizin için özel olan birini seçin.

Marla'nın sigaradan elleri göğsünde kavusmuş.

Nasıl hissettiğinizi o kişiye anlatın.

Marla'nın testis kanseri yok. Marla'nın tüberkülozu yok. O ölmüyor. Tamam, o saçma sapan felsefeye göre, hepimiz öleceğiz, ama Marla Chloe'nin öldüğü anlamda ölmüyor.

Birbirinize sarilin ve birbirinizi paylasın.

Evet Marla, elmalari sever misin?

Kendinizi tamamen paylasın.

Evet Marla, çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı.

Git ve ağlaman gerekiyorsa, başka bir yerde ağla.

Marla bana bakıyor. Gözleri kahverengi. Kulak memeleri, küpe deliklerinin etrafında büzüşmüş, küpeleri yok. Çatlamış dudakları, derisi öldüğü için buz gibi duruyor.

Evet durmayın, ağlayın.

“Sen de ölmüyorsun” diyor Marla.

Etrafımızdaki çiftler birbirlerine destek olmuş vaziyette ağlayıp, hiçkiriyorlar.

“Eger beni ispiyonlarsan,” diyor Marla, “ben de seni ispiyonlarım.”

O zaman haftayı böleriz diyorum. Marla kemik hastalıklarını, beyin parazitlerini ve tüberkülozu alabilir. Testis kanseri, kan parazitleri ve organik beyin bozuklukları bende kalacak.

“Bagırsak kanseri ne olacak?” diyor Marla.

Kız ödevini yapmış.

Bagırsak kanserini böleriz. Her ayın ilk ve üçüncü Pazarları o gider.

“Hayır” diyor Marla. Hayır, o hepsini istiyor. Kanserler, parazitler. Marla’nın gözleri inceliyor. Kendini bu kadar mükemmel hissedebileceği aklının ucundan bile geçmemisti. Kendini canlı hissediyor. Derisi temizleniyor. Tüm hayatı boyunca hiç ölü bir insan görmemisti. Hiç gerçek anlamda hayatı duyguları yoktu, çünkü onun buna ters düşecek herhangi bir şeyi olmamisti. Ama şimdi ölenler ve ölüm vardı, kayıp ve kızgınlık vardı. Ağlama ve titreme, terör ve pısmırlık. Artık hepimizin nereye gittiğini biliyordu, ve hayatının her bir dakikasını hissediyordu.

Hayır, hiç bir grubu terk etmiyordu.

“Hayır, tekrar eski hayatıma geri dönemem.” diyor Marla. “Kendimi iyi hissetmek, nefes aldığımı hatırlamak için eskiden bir cenaze evinde çalışıyordum. Ya kendi alanımda bir iş bulamazsam.”

O zaman eskiden çalıştığın cenaze evine dönersin diyorum.

“Bununla kıyaslandığında cenazeler hiçbir şeydir.” diyor Marla. “Cenazeler sadece soyut birer merasimdir. Burada gerçek bir ölüm tecrübesi var.”

Etrafımızdaki çiftler birbirlerinin göz yaşlarını siliyor, iç çekiyor, birbirlerinin sırtlarını sıvazlıyor ve ayrılıyorlar.

İkimizin bir arada yapamayacağını söylüyorum.

“Öyleyse gelme.”

Buna ihtiyacım var.

“O zaman cenazelere git.”

Herkes birbirinden ayrılmış ve son dua için el ele tutuşuyor. Marla’nın kollarından ayrılmasına izin veriyorum.

“Ne kadar zamandır buraya geliyorsun?”

Kapanis duası.

İki yıldır.

Dua çemberindeki bir adam elimi tutuyor. Baska bir adam Marla’nın elini tutuyor.

Bu dualar başladığında genellikle benim nefesim tükenmiş olur. Tanrım bizi bağışla. Bizi kızgınlığımızla ve

korkumuzla bagisla.

Marla fisildamak için kafasını çeviriyor “İki yıl?”.

Tanrım bizi bagisla ve bizi korusun.

Bu iki yıl içinde beni tanıyan herkes ya öldü ya da iyileşip, bir daha geri gelmedi.

Bize yardım et ve bize yardım et.

“Tamam” diyor Marla, “tamam, tamam testis kanserini alabilirsin.”

Koca Bob’un üstümde ağlayışını hatırlıyorum. Tesekkürler.

Bizi kaderimizle birleştir. Bize barış ihşan et.

“Tesekkür etmene gerek yok.”

Marla ile böyle tanıştım.

Güvenlik masasi yetkilisi bana herseyi açıkladi.

Bagaj görevlileri saat gibi tiklayan bir bagaji önemsemezler. Güvenlik masasi yetkilisi bagaj görevlilerine Aticilar diyordu. Modern bombalar artık tiklamiyorlardi. Fakat titreyen bir bagaj oldugunda, bagaj görevlileri, yani Aticilar polisi aramak durumundaydi.

Tyler ile birlikte yasamak zorunda kalmamin sebebi, çogu havayolunun titresimli bagajlarla ilgili olarak aldiklari önlemle baglantiliydi.

Dulles'dan dönerken, her seyim bir tek çantanin içindeydi. Çok seyahat eden biri olarak, her seyahat için ayni seyleri yanima almayi öğrenmistim. Altı adet beyaz gömlek. İki siyah pantolon. Yasamak için mübalagasiz asgari seyler.

Seyahat tipi alarmli saat.

Kordonsuz elektrikli tiras makinesi.

Dis fırçası.

Altı çift iç çamasiri.

Altı çift siyah çorap.

Güvenlik masasi yetkilisinin söylediğine göre, uçagim Dulles'dan kalkarken, bavulum titriyordu ve polis uçustan önce bavulu uçaktan çıkarmisti. Her seyim o bavulun içindeydi. Kontak lenslerimin gereçleri. Mavi çizgili, kirmizi bir kravat. Kirmizi çizgili, mavi bir kravat. Bu çizgiler askeri çizgilerdi, klüp kravatı çizgileri degil. Ve bir adet düz kirmizi kravat.

Tüm bunlari bir listesi evimdeki yatak odamin kapisinda asiliydi.

Evim, dullar ve genç profesyoneller için, dosyalama dolabi tipinde, yüksek bir binarin on besinci katinda bir daireydi. Pazarlama broşüründe, komsu bir müzik seti veya yüksek sesli bir televizyon ile benim aramda bir fit genişliginde beton bir taban, beton bir tavan ve beton bir duvar olacagini garanti ediyordu. Bir fitlik beton ve klima bir araya geldiginde, pencereler hiç bir zaman açılmaz ve isin içine parke yerler ve los bir isik girince de, bin yedi yüz fitin tamamı, son pisirdiginiz yemek yada banyoya son seyahatiniz gibi kokar.

Evet, kasap tezgahi gibi tezgahlar ve düşük voltajli elektrik tesisati da vardi.

Yine de kapi komsunuzun ısıtma cihazinin pili bitipte, televizyondaki oyunları son ses dinlemek zorunda kaldigi zamanlarda bir fitlik beton büyük önem kazanir. Yada yanan gazin volkan gibi patlamasi ile bir zamanlar oturma odasi olan enkaz, boydan boya camlari patlatip, yanarak asagi inerken, binarin yaninda hendek gibi kömürlesmis beton bir delik birakir, orasi senin evindir.

Böyle seyler oluyor.

Her sey, bilmem nerenin dürüst, sade, çalışkan, orijinal yerli insanlari tarafından elde yapıldigi belli olsun diye içinde minik baloncuklar ve kum parçacıkları birakilmis el yapımı yesil cam tabaklar da dahil olmak üzere hersey bu patlama ile tuz buz olmuştur. Yerden tavana asili perdelerin patlama ile yanarak parçalar halinde sıcak rüzgara karistigini hayal edin.

Sehrin on bes kat yukarisindan tüm bu esyalarin yanarak, darbeler yaparak ve parçalayarak herkesin arabasinin üstüne düştüğünü hayal edin.

Ben uyuklar vaziyette, Mah 0.83 veya gerçek hava hizi ile 455 mille batiya dogru giderken, FBI Dulles’da bavulumun içinde bomba olup olmadigini arastiriyor. Güvenlik masasi yetkilisi, on kerede dokuz kez titremenin elektrikli tiras makinesinden kaynaklandigini söylüyor. Benim kordonsuz elektrikli tiras makinem. Bazen de bunun titresimli bir vibratörden kaynaklandigini söylüyor.

Bunu bana güvenlik masasi yetkilisi söyledi. Bavulum olmadan eve gitmek ve gittigimde de yatak çarsaflarimin parçalanmis vaziyette yerde oldugunu görmek için bir taksi tutmak üzere oldugumda söyledi.

Güvenlik masasi yetkilisi, vardigi zaman bir yolcuya, içinde bir vibratör olması sebebiyle bavuluna Dogu Yakasinda el konulduğunu söylediğini hayal etmemi istiyor. Yolcu bazen bir erkek bile olabiliyormus. Bir vibratör bulunduğu zaman, sahibinin isminin açıklanmaması hava yolu sirketlerinin prensibi. Belirsiz ibaresi kullaniliyor.

Bir vibratör.

Asla senin vibratörün değil.

Asla vibratörün kendi kendine çalışmaya başladığını söyleme.

Bir vibratör kendi kendine çalışmaya basliyor ve bavulun bosaltilmasini gerektiren acil bir durum meydana geliyor.

Stapleton baglantisi için uyandigimde yagmur yagiyordu.

Eve çok yakin bir noktada uyandigimde yagmur hala yagiyordu.

Geride birakmis olabilecegimiz kisisel esyalarimizi tekrar kontrol etmemizi rica eden bir duyuru yapildi. Sonra benim ismim anons edildi. Çikista bekleyen havayolu yetkilisi ile görüşmem rica edildi.

Saatimi üç saat geriye aldim, ve hala gece yarisini geçmist.

Çikista hava yolu yetkilisi ve güvenlik masasi yetkilisi, bagajinizin Dulles’ta tutulmasinin sebebi elektrikli tiras makinenizmis demek için bekliyorlard. Güvenlik masasi yetkilisi bagaj görevlilerine Aticilar dedi. Daha sonra da onlara Yokus Yukari Sürücüler dedi. Islerin daha da beter olabilecegini kanitlamak için, bunun en azindan bir vibratör vakasi olmadigini söyledi. Daha sonra, belki ben de o da erkek oldugumuz ve sabahin saat biri oldugu için yada belki de sadece beni güldürmek için, uçuş görevlisine endüstriyel argoda Uzey Garsonu dendigini söyledi. Yada Hava Metresi. Adam pilot kiyafeti giymis gibi duruyordu, küçük apoletli beyaz gömlek ve mavi kravat. Bagajim temizlenmisti ve bir sonraki gün buraya varacakti.

Güvenlik görevlisi adimi, adresimi ve telefon numarami sorduktan sonra, prezervatif ile kokpit arasindaki farki sordu.

“Bir prezervatife anca bir penis sokabilirsin.” dedi.

Son onlugumla eve gitmek için bir taksi çevirdim.

Yerel polis de bir sürü soru sormustu.

Bomba ile bir ilgisi olmayan elektrikli tiras makinem hala benden üç zaman dilimi uzaktaydı.

Gerçekten büyük bir bomba olan bir şey, açık yeşil yin ve turuncu yang şeklinde ve bir araya gelince bir yuvarlak oluşturan Njurunda marka akıllı kahve sehpa havaya uçurmuştu. Akıllı sehpa artık iki parça değildi, paramparça olmuştu.

Erika Pekkari dizayni, turuncu kaplı Haparanda marka oturma grubum, artık çerçöp haline gelmişti.

Isin kötüsü, yuva kurma içgüdüünün tek kölesi de ben degildim. Tuvalete porno dergilerle giren tanidiklarım, artık tuvalete IKEA dekorasyon kataloglarıyla giriyorlardı.

Hepimizin aynı yeşil seritli Johanneshov koltuğu vardı. Benim ki yanarak on besinci kattan, bir süs havuzuna düşmüştü.

Hepimizin tel ve çevre dostu agartılmamış kagittan yapılmış Rislampa/Har marka kâğıt lambalarımız vardı. Benim ki konfeti olmuştu.

Simdi hepsi banyoda oturuyorlardı.

Alle marka çatal bıçak takımı. Paslanmaz çelik. Bulasık makinesinde yıkanabilir.

Galvanize çelikten yapılmış, Vild marka koridor saati, iste bu olmazsa olmazdı.

Klipsk marka raf ünitesi, ah evet.

Hemlig marka sapka kutuları. Evet.

Evimin önünden geçen cadde tüm bunlarla doluydu ve cadde parliyordu.

Mommala marka yatak örtüsü takımı. Tomas Harila dizayniydi ve aşağıdaki renkleri mevcuttu:

Orkide.

Fusya.

Kobalt.

Abanoz siyahı.

Jet.

Yumurta kabuğu veya funda mavisi.

Bunları alabilmek için ömrüm boyunca çalışmıştım.

Kalix marka bakımı kolay lakeden yapılmış masalarım.

Steg marka iç içe geçen sehpalarım.

Mobilya alırsın. Ve kendine aldığın bu kanepenin ihtiyacın olan son mobilya olduğunu söylersin.

Kanepeyi aldıktan sonra, ne olursa olsun kanepe problemini çözdüğün için birkaç yıl için tatmin olmuştur. Sonra uygun bir yemek takımı. Sonra en mükemmel yatak. Perdeler. Halılar.

Sonra güzel yuvana kisilir kalırsın, sahip olduğun şeyler, sana sahip olmaya baslar.

Tabi bu havaalanından eve dönene kadardı.

Bir kaza olduğunu söylemek için kapıcı gölgelerden disari çıktı. Polisin burada olduğunu ve bir çok soru sorduklarını söyledi.

Polis bunun gazdan kaynaklanmış olabileceğini düşünüyordu. Belki ocaktaki pilot çakmak çakmısti veya ocak açık kalmıs, gaz sızıntısı olmus, gaz tavana yükselmiş ve sonra da tüm odaları yerden tavana kadar doldurmuştu. Daire bin yedi yüz fit kareydi ve yüksek tavanlıydi ve demek ki tüm odaları doldurana kadar gaz sızmaya devam etmişti. Odalar tamamen gazla dolduktan sonra, buzdolabının altındaki kompresör çitirdamısti.

Infilak.

Alüminyum çerçeveli boydan boya pencereler disari fırlamısti, ve kanepeler de, ve lambalar da, ve tabaklar da, ve yanan çarsaf takımları da, ve okul yıllıkları, diplomalar ve tabi telefon da. Her şey on besinci kattan günes alevi gibi fırlamısti.

Aman tanrım, benim buzdolabım olamazdı. Raflar dolusu farklı hardallar toplamıstım, bazıları unlu, bazıları İngiliz pub tarzı. On dört çeşit yagsız salata sosu ve yedi çeşit tursu vardı.

Tamam, biliyorum, çesni dolu bir ev ama doğru düzgün yemek yok.

Kapıcı sümkürdü ve top atıcının beysbol topunu, top tutucunun eldivenine yapıştırması gibi bir şey mendiline yapısti.

Kapıcı on besinci kata çıkabileceğimi ama eve giremeyeceğimi söyledi. Polis emriymis. Polis, böyle bir şey yapmak isteyecek eski bir kız arkadaşım olup olmadığını, veya dinamit ele geçirebilecek bir düşman edinip edinmediğimi soruyormus.

“Yukarıda görülmeye değer bir şey yok,” dedi kapıcı. “Tek kalan şey beton duvarlar.”

Polis kundaklamadan süphelenmemis. Çünkü kimse gaz kokusu almamıs. Kapıcı tek kasini kaldırıyordu. Bu adam, temizlikçi kadınlarla ve üst kattaki büyük dairelerde bakıcı olarak çalışan kadınlarla fındırdıyordu, ve lobideki sandalyelerde oturup, onları isten sonra eve atmak için bekliyordu. Üç yıldır burada yaşıyordum ve her gece kendimi içeri sokabilmek için elimdeki paketleri yere bırakıp, dış kapıyı açmak için uğrasırken, bu adam hiç istifini bozmadan *Ellery Queen* dergisini okumaya devam ediyordu.

Kapıcı tek kasini kaldırdı ve insanların uzun bir seyahate çıkmadan önce, büyük bir benzin göletinin ortasına uzunca bir mumu yakıp gittiklerini söyledi. Tabi para sıkıntısı olan kişiler yapıyordu bu tür şeyleri. Asağılardan kurtulmak isteyen kişiler.

Lobideki telefonu kullanabilir miyim diye sordum.

Kapıcı “Bir çok genç insan dünyayı etkilemek için bir sürü şey satın alıyor.” dedi.

Tyler’i aradım.

Tyler’in Paper Sokagindaki kiralik evinin telefonu çaldi.

Tyler, lütfen kurtar beni.

Telefon bir kez daha çaldi.

Kapici omzuma dogru egildi ve “Birçok genç insan ne istedigini bilmiyor.” dedi.

Tyler, lütfen kuru beni.

Ve telefon bir kez daha çaldi.

“Genç insanlar tüm dünyayı istediklerini sanıyorlar.”

Beni İsveç mobilyasından kurtar.

Beni akilci sanattan kurtar.

Ve telefon bir kez daha çaldi ve Tyler telefonu açti.

“Eger ne istedigini bilmiyorsan” dedi kapici, “kendini istemedigin bir sürü şeyi satın almış olarak bulursun.”

Bir daha asla tam olmayayım.

Bir daha asla hosnut olmayayım.

Bir daha asla mükemmel olmayayım.

Tam ve mükemmel olmaktan kuru beni Tyler.

Tyler’la bir barda bulusmaya karar verdik.

Kapici, polisin bana ulaşabileceği bir numara bırakmamı istedi. Hala yağmur yağıyordu. Audi’m hala park yerindeydi ama ön cama Dakapo marka halojen lambası bir mesale gibi saplanmıştı.

Tyler ve ben buluştuk ve bir sürü bira içtik ve Tyler ona tasınabileceğimi söyledi ama onun için bir kıyak yapacaktım.

Bir gün sonra, içinde altı adet gömlek ve altı adet iç çamasiri olan minimum bavulum gelecekti.

Bizi kimsenin izlemediği ve umursamadığı o barda sarhos vaziyette otururken Tyler’a benden istediği kıyagın ne olduğunu sordum.

Tyler “Bana bütün gücünle vurmanı istiyorum.” dedi.

Microsoft için hazırlamış olduğum demoyu göstermeme iki ekran kala kanın tadını alıyorum ve yutmaya çalışıyorum. Patronum içeriğin ne olduğunu bilmiyor ama bir gözüm mor ve yanagımın içindeki dikisler yüzünden yüzümün bir yarısı sis vaziyetteyken demoyu göstermeme izin vermiyor. Dikisler gevsemis ve dilimle onları hissedebiliyorum. Kumsalda dolasmış balık ağlarını düşünün. Dikislerimi bir köpeğin üstündeki siyah dikisler olarak hayal edebiliyorum ve kan yutmaya devam ediyorum. Patronum benim yazmış olduğum notlardan prezentasyon yapıyor ve ben de odanın karanlık bir köşesinde projektörü çalıştırıyorum.

Kanı yalamaya çalıştıkça dudaklarım iyice yapış yapış oluyor ve ışıklar açıldığında, danışmanlar Ellen ve Walter ve Microsoft temsilcileri Norbert ve Linda'ya dönüp, katıldığınız için teşekkürler diyeceğim ama dudaklarım kandan dolayı parlıyor ve kan dişlerimin arasındaki çatlaklardan sızıyor.

Bayılmadan önce insan yarım litre kan yutabilir.

Dövüş kulübü yarın ve ben dövüş kulübünü kaçırmayacağım.

Prezentasyondan önce Microsoft'tan Walter, barbekü edilmiş patates kızartması rengindeki, buharlı ekskavatör çenesini, bir pazarlama aleti gibi açarak gülümsüyor. Parmagında mühür yüzüğü olan elini uzatıp, elimi sikiyor ve elim onun pürüzsüz ve yumuşak elindeyken, "Diğer herife ne olduğunu görmek istemem" diyor.

Dövüş kulübünün ilk kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Walter'a düştüğümü söylüyorum.

Bunu kendime ben yaptım.

Prezentasyondan önce, patronumun karsısına oturup, konuşmanın neresinde hangi slaytın gireceğini ve video gösterisini hangi arada yapmak istediğimi anlatırken, patronum "Sen her hafta sonu kendine ne yapıyorsun böyle?" diye soruyor.

Birkaç yara almadan ölmek istemediğimi ve artık pırıl pırıl bir vücuda sahip olmanın önemi olmadığını söylüyorum. Su orijinal kırmızı arabaları görüyor musun, 1955'te ilk satılmaya hazırlandıkları günkü gibiler, ne yazık.

Dövüş kulübünün ikinci kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Ögle yemeginde garson masaniza gelir ve geçen haftaki dövüs kulübünden dolayı gözleri dev bir pandaninki gibi simsiyahtır. Çünkü onu geçen hafta gördüğümüzde kafası betonla, markette çalışan iki yüz pound'luk bir çocuğun dizi arasındaydı ve çocuk garsonun burnuna art arda, tüm çigliklerin içinde kolayca duyulabilecek düz ve sert sesler çıkaran yumruklar atıyordu, ta ki garson dur diyebilecek kadar nefes alıp, agzından kan püskürtene kadar.

Garsona hiç bir sey söyleyemezsiniz, çünkü dövüs kulübü sadece dövüs kulübünün basladigi ve bittigi saatler arasında vardır.

Fotokopi dükkanında çalışan çocuğu bir ay önce görmüssünüzdür ama ya fotokopilere üçlü delik delmeyi ya da kopyaların arasına renkli seperatör koymayı unutan bu çocuk, dövüs kulübünde kendinden iki kat büyük olan bir muhasebecinin cigarlerindeki havayı bosaltıp, onu yumruklarıyla bayiltirken, on dakikaligina da olsa, bin tanrıydı. Dövüs kulübünün üçüncü kuralı, biri dur dediginde veya bayildiginda, bayılmış numarası yapıyor olsa bile, dövüsün bitmesidir. Bu çocuğu her gördüğünde, ona ne kadar muhtesem bir dövüs çıkardigini söyleyemezsin.

Bir dövüste sadece iki kisi olur. Bir seferde sadece tek dövüs yapılır. Dövüse girerken tisört ve ayakkabılar çıkarılır. Dövüs sürmesi gerektiği kadar sürer. Bunlar dövüs kulübünün diger kurallarıdır.

Dövüs kulübündeki herifler gerçek hayattaki herifler degildirler. Fotokopi dükkanındaki çocuğa çok iyi bir dövüs çıkardigini söyleseniz bile, aynı adama konusuyor olmazsınız.

Benim dövüs kulübündeki halimi, patronum tanımıyor.

Dövüs kulübünde geçen bir geceden sonra, gerçek dünyadaki her seyin sesi kisilir. Seni hiç bir sey kizdirmaz. Sözün kanundur ve diger insanlar bu kanunu ihlal etse veya seni sorgulasa bile, yine de kizmazsin.

Gerçek hayatta ben, gömlek giyen ve kravat takan bir kampanya koordinatörüüm, agzim kan içinde karanlıkta oturmuş, patronum Microsoft yetkililerine bir ikon için seçtiği soluk mavi rengi anlatırken, slaytları degistiriyorum.

Dövüs kulübünün ilk üyeleri Tyler ve bendik.

Bes yıllık planimin hayatımla örtüşmedigini fark edip, eve sinirli bir şekilde geldigimde, evimi veya arabamı temizlemek bana yeterdi. Günün birinde hiç yara almadan ölüp gidecektim ve geride güzel bir ev ve araba bırakacaktım. Ta ki pislik veya yeni sahibi yerlesene kadar. Hiç bir sey duragan degildir. *Mona Lisa* bile dökülüyor. Dövüs kulübüne kadar agzimdeki dislerin yarisini oynatabilirim.

Kendini geliştirmek belki de çözüm degildir.

Tyler hiç bir zaman babasını tanımamıştı.

Belki çözüm kendini yok etmektir.

Hala Tyler'la birlikte dövüs kulübüne gidiyoruz. Dövüs kulübü artık bir barın bodrumunda, Cumartesi geceleri bar kapandıktan sonra yapılıyor. Ve her hafta katılan heriflerin sayısı artıyor.

Tyler kara betondan yapılmış olan bodrumun tek lambasının altına geçiyor ve o isigin karanlığın içindeki yüz çift gözde parladigini görüyor. Tyler'ın ilk söylediği sey "Dövüs kulübünün ilk kuralı, dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır" oluyor.

Tyler bagirmaya devam ediyor “Dövüs kulübünün ikinci kuralı, dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Ben babamı altı yıldır taniyordum ama onunla ilgili hiç bir şey hatırlamıyorum. Babam, her altı yılda bir famil bir kasabada, yeni bir aile kurar. Bu bir aile kurmaktan çok, acente açmaya benzer.

Dövüs kulübünde gördüğünüz şey, kadınlar tarafından yetistirilmiş bir erkekler jenerasyonudur.

Erkeklerle dolu bir bodrumun gece yarısı karanlığında, tek lambanın altında duran Tyler diğer kuralları sayıyor: her dövüs için iki erkek, bir seferde bir dövüs, ayakkabı yok, tışört yok, dövüsler sürmesi gerektiği kadar sürer.

“Ve yedinci kural” diye bagiriyor Tyler, “bu sizin dövüs kulübündeki ilk gecenizse, dövüsmek zorundasınız.”

Dövüs kulübü, televizyondaki futbol maçı değildir. Dövüs kulübünde, dünyanın dört bir yanından gelen tanımadığınız adamların birbirini, iki dakikalık gecikme ile uydu yayınından dövdüğünü izlemezsınız, her on dakikada bir bira reklamı çıkmaz, ve istasyon aramak için beklemek zorunda değilsinizdir. Dövüs kulübüne gittikten sonra televizyonda futbol izlemek, muhtesem seks yapmak varken, porno izlemeye benzer.

Dövüs kulübü, spor salonuna gitmek, saçınızı ve tımaklarınızı kestirmek için sebebiniz olmaya baslar. Gittiginiz spor salonu, erkek gibi görünmeye çalışan heriflerle doludur, sanki erkek gibi görünmeye çalışmak bir heykeltiras veya art direktörün söylediği şekilde görünmekmiş gibi.

Tyler’in da dediği gibi, sufle bile sisirilmiş görünür.

Babam hiçbir zaman üniversiteye gitmediği için, benim üniversiteye gitmem gerçekten çok önemliydi. Üniversiteden sonra, onu şehirlerarası aradım ve şimdi ne olacak diye sordum.

Babam bilmiyordu.

Kendime bir iş bulup, yirmi beş yaşına girdiğimde, yine şehirlerarası aradım ve şimdi ne olacak diye sordum. Babam yine bilmiyordu, ve evlenmemi söyledi.

Otuz yaşında bir erkeğim ve gerçekten çözümün bir kadın olup olmadığını merak ediyorum.

Dövüs kulübünde olanlar, kelimelerle anlatılmaz. Bazı heriflerin her hafta dövüsmeye ihtiyacı vardır. Bu hafta, Tyler kapıdan giren ilk elli kişinin içeri alınacağını söylüyor. O kadar.

Geçen hafta, omzunu sıvazladığım bir herifle dövüsmek için listeye yazıldık. Herif kötü bir hafta geçirmiş olmalı ki, künde pozisyonunda ellerimi kafamın arkasına bağladı ve dislerim yanagımda bir delik açıp, gözüm tamamen kapanıp, kanayana kadar suratımı betona vurdu, ve ben ancak dur dedikten sonra yere bakıp, suratımın yarısının kanla çizilmiş resmini görebildim.

Tyler’la beraber yerde agzımın çizmiş olduğu kanlı büyük O harfine ve yerden bize bakan gözümün kısık sekline bakiyorduk, Tyler “Çok iyi.” dedi.

Adamın elini sikip, iyi dövüstü dedim.

“Gelecek haftaya ne dersin?” diye sordu.

Suratimin tüm siskinligine ragmen gülümsemeye çalisip, su halime bak dedim. Gelecek aya ne dersin?

Hiçbir yerde, dövüs kulübünde olduğunuz kadar canlı olamazsınız. Hele bütün gözler üzerinizdeyken, diğer herifle birlikte o tek lambanın altına geçtiğiniz zaman. Dövüs kulübü kazanmak veya kaybetmekle ilgili değildir. Dövüs kulübü kelimelerle anlatılamaz. Dövüs kulübüne ilk kez gelen bir herifin kışının beyaz ekmek dilimi gibi olduğunu görürsünüz. Aynı adamı altı ay sonra gördüğünüzde, tahtadan oyulmuş gibi durur. Bu adam artık her işi yapabilecek kadar güvenmektedir kendine. Dövüs kulübünde de, spor salonlarında olduğu gibi homurtular ve gürültüler vardır ama dövüs kulübü iyi görünmek için değildir. Kiliselerde olduğu gibi histerik bağırımlar gelir ve Pazar sabahı uyandığınızda kendinizi kurtarılmış hissedersiniz.

Son dövüsten sonra beni döven adam yerleri silerken, ben de sigorta şirketimi arayıp, acile gitmek için ön onay talep ettim. Hastanede Tyler düştüğümü söyledi.

Tyler bazen benim adıma konuşur.

Bunu kendime ben yaptım.

Disarida, güneş doğuyordu.

Dövüs kulübü hakkında konuşmazsınız, çünkü Pazar sabahı saat iki ile yedi arası hariç, dövüs kulübü diye bir şey yoktur.

Dövüs kulübünü ilk bulduğumuzda ne Tyler ne de ben hiç kavga etmemistik. Eğer hiç kavga etmediyseniz, merak edersiniz. Caninizin nasıl yandığını, baska bir adam karşısında neler yapabileceğinizi merak edersiniz. Tyler’in soracak kadar güven duyduğu ilk kişi bendim, ikimizde sarhostuk ve kimsenin umurunda olmayacak bir bardaydık, Tyler “Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Bana olanca gücünle vurmanı istiyorum.” dedi.

Ben böyle bir şey yapmak istemiyordum ama Tyler tek bir yara bile almadan ölmek istemediğini, sadece profesyonellerin dövüsünü izlemekten sıkıldığını ve kendi hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istediğini söyledi.

Kendi kendine zarar vermekten bahsetti.

O zamanlar hayatım tamamen görünüyordu, ve belki de içimizden daha iyisini çıkarabilmek için her şeyi kırmak gerekiyordu.

Etrafıma baktım ve tamam dedim. Tamam ama dışarıdaki parkta yapacağız.

Disarı çıktık ve Tyler’a yumruğu suratına mı yoksa midesine mi istediğini sordum.

Tyler “Sasirt beni” dedi.

Daha önce hayatımda hiç kimseye vurmadığımı söyledim.

Tyler “O zaman çıldır, be adam” dedi.

Gözlerini kapamasını söyledim.

Tyler “Hayir” dedi.

Her erkegin dövüs kulübündeki ilk gecesinde olduğu gibi nefesimi tuttum ve bütün kovboy filmlerinde görmeye alisik olduğumuz sekilde yumrugumu Tyler’in çenesine salladım ve yumrugum Tyler’in boynunun kenarina girdi.

Kahretsin dedim, bu sayılmaz. Bir daha denemek istiyorum.

Tyler “Kesinlikle sayildi.” dedi ve Cumartesi sabahlari yayınlanan çizgi filmlerdeki karton boks eldiveni gibi göğsümün ortasına bam diye geçirdi ve ben bir arabanın üstüne uçtum. Orada öylece durduk, Tyler bogazinin kenarini ovustururken, ben de göğsümü tutuyordum ve daha önce hiç gitmedigimiz bir yere gittigimizi biliyorduk, dahasi çizgi filmlerdeki kedi ve fare gibi hala hayattaydik, ve bunu nereye kadar ilerletip, hala hayatta kalabilecegimizi merak ediyorduk.

“Çok iyi” dedi Tyler.

Tekrar vur bana dedim.

Tyler “Hayir, sen bana vur” dedi.

Ben de vurdum, bir kız gibi yumrugumu sallayıp, tam kulaginın altına indirdim ve Tyler karsilik verdi, papucunun topugunu mideme geçirdi. Ondan sonra ve daha sonra olanlar kelimelerle tarif edilemez ama bar kapandı, insanlar disari çıktı ve etrafımıza toplanip, bagirmaya basladılar.

Tyler’in yerine ben dünyada yolunda gitmeyen her seye el atmaya hazır hissettim kendimi, kirılan yaka düğmeleri ile nükseden temizlik takitim, yüzlerce dolar içerde olduğumu söyleyen bankam, bilgisayarımı açıp, DOS isletim komutlarını karistiran patronum ve isim. Ve, destek gruplarını benden çalan Marla Singer.

İlk kavga bittiginde hiçbir problem çözülmüş degildi, ama hiçbir şeyin de önemi yoktu.

İlk kavga ettigimiz gece bir Pazar gecesiydi ve Tyler tüm hafta sonu tiras olmamisti. Tyler’in iki günlük sakallari yüzünden parmaklarimin bogumları yaniyordu. Park yerinde sirt üstü yatıp, sokak isiklerinin arasından görünen tek yildiza bakarken Tyler’a ne ile dövüstüğünü sordum.

Tyler babasi ile dövüstüğünü söyledi.

Kendimizi tamamlamak için bir babaya ihtiyacımız yoktu belki. Dövüs kulübünde kiminle dövüstüğünüzün hiçbir kisisel yani yoktur. Dövüsmek için dövüsürsünüz. Dövüs kulübü hakkında konusmamanız gerekir ama biz konustuk ve sonraki birkaç hafta boyunca bar kapandıktan sonra park yerinde bulustuk. Havaalar soguduktan sonra, baska bir bar bodrumunu kullanabilecegimizi söyledi.

Dövüs kulübü bulustugunda Tyler birlikte kararlattirmis olduğumuz kurallari açıklar. Erkeklerle dolu zeminin bodrum katının ortasında ki isik huzmesinin altında Tyler bagiriyor, “Çogunuz, birileri kurallari bozdugu için buradasınız. Birileri size dövüs kulübünden bahsetti.”

“Ya dövüs kulübü hakkında konusmaktan vazgeçin, ya da baska bir dövüs kulübü kurun, çünkü gelecek hafta buraya geldiginizde adinizi listeye ekleyeceksiniz ve sadece listedeki ilk elli kisi içeri girebilecek. Eger içeri girebilirsenez, ve eger dövüsmek isterseniz, hemen dövüse baslayacaksınız. Eger dövüsmek istemiyorsanız, evinizde oturun, çünkü dövüsmek isteyenler var.” diyor Tyler.

“Eger bu dövüs kulübünde ilk gecenizse,” Tyler bagiriyor, “dövüsmek zorundasınız.”

Birçok erkek dövüs kulübüne gelir çünkü dövüsmekten çok korktuğu bir sey vardır. Birkaç dövüsten sonra korku oldukça hafifler.

Bir sürü yakın arkadaş dövüs kulübünde ilk kez karsilasir. Artık toplantılara veya konferanslara gittigimde, konferans masalarında yüzler görüyorum, muhasebeciler, yöneticiler yada avukatlar bandajların altındaki kırık burunları veya gözlerinin altındaki kırık dikisler veya simsiki tutturulmuş çeneleriyle her yerde bitiveriyorlar. Bunlar, karar verme zamani gelene kadar dinleyen sessiz genç adamlar. Baslarımızı egerek selamlasiyoruz.

Sonra patronum bana bu kadar çok adami nasıl taniyabildigimi soruyor.

Patronum, is camiasında gün geçtikçe daha az centilmen kaldigini ve eskiyaların arttigini söylüyor.

Demo dönmeye devam ediyor.

Microsoft’tan Walter’la göz göze geliyoruz. Iste, mükemmel dişleri, tertemiz bir cildi ve sahip olabilmek için alumni dergisine yazacağınız türden ise sahip olan genç bir adam. Onun herhangi bir savasa katılamayacak kadar genç olduğunu ve eger ailesi bosanmamis olsa, babasının asla eve gelmeyeceğini bilirsiniz, ve o orada durmus, yarisi tırasli, yarisi karanlıkta sakli ve kuskulu çürüklerle dolu suratima bakıyor. Dudaklarımdaki kan parlıyor. Ve belki de Walter geçen hafta sonu katıldığı etsiz, acısiz yemegi düşünüyor yada ozon tabakasındaki deligi, veya hayvanlar üstünde acımasızca yapılan ürün testlerinin durdurulması gerektiğini, ama muhtemelen bunları düşünmüyor.

Bir sabah tuvaletin içinde ölü deniz anasi gibi görünen kullanılmış bir prezervatif görüyorum.

Tyler ile Marla'nın tanışması.

Isemek için tuvalete gidiyorum ve tuvaletin içindeki, mağara resimlerine benzeyen pisliğin içinde prezervatif duruyor. Spermin ne düşündüğünü merak ediyorum.

Bu?

Vajina dedikleri mekan bu mu?

Burada neler oluyor?

Bütün gece rüyamda Marla Singer'i becerdiğimi görüyorum. Marla Singer sigarasını içiyor. Marla Singer gözlerini yuvarlarında döndürüp duruyor. Yatagımda tek basıma uyanıyorum ve Tyler'in odasının kapısı kapalı. Tyler'in odasının kapısı asla kapalı olmaz. Bütün gece yağmur yağdı. Çatıda su kabarcıkları topluyor, egriliyor, bükülüyor ve yağmur çatıdan geçip, tavandaki alçının üstünde birikiyor ve elektrik teçhizatından yere damlıyor.

Yağmur yağdığı zaman, salterleri kapatmak zorunda kalıyoruz. Elektrikleri açmaya cesaret bile edemezsin. Tyler'in kiralamış olduğu ev üç katlı ve bir de bodrum kati var. Elimizde mumlarla geziyoruz. Evin kilerleri, paravana ile ayrılmış uyuma bölümleri ve merdiven sahanlığında renkli camlı pencereleri var. Salonda, içinde oturabileceğiniz genişlikte pencereleri olan cumbalar var. Süpürgelik pervazları oymalarla süslenmiş, cilalanmış ve onsekiz inç yüksekliğinde.

Yağmur evin her yerinden içeri damlıyor. Tahta olan her şey sisliyor ve çekiyor, yerlerdeki, süpürgeliklerdeki ve pencere kasalarındaki çiviler dışarı fırlıyor ve paslanıyor.

Her yerde rahatça üstüne basabileceğiniz veya kolunuzu geçirebileceğiniz paslı çiviler var. Yedi yatak odasına sadece bir banyo düşüyor ve şimdi o banyoda bir prezervatif duruyor.

Ev bir şeyin olmasını bekliyor sanki, büyük bir değişiklik veya bir denemeden geçmek istiyor, sonra yıkılıp gidecek. Tyler'a ne kadar zamandır burada oturduğunu sordugumda, sadece altı hafta demisti. Zamanın sağı bile sökmeden önce, evin *National Geographic* ve *Reader's Digest* yığınları biriktiren bir sahibi varmış. Her yağmur yağdığında daha da uzayan büyük magazin yığınları. Tyler son kiracının, parlak magazin sayfalarını kokain zarfı olarak kullandığını söylemişti. Polis veya her kimse kapıyı kirdiğinden beri ön kapıda kilit yok. Yemek odasının duvarlarındaki dokuz kat duvar kagidi sismiş, çiçeklerin altından çizgiler, onun altından yine çiçekler, onun altından kuslar ve onun altından yeşillik görünüyor.

Tek komsumuz kapanmis olan bir makine dükkani ve tam karsimizda bir blok uzunlugundaki depo. Evde, damasko kumasından yapilma masa bezlerinin bir daha asla burusmaması için kullanılan yedi fitlik silindirlerin durduğu bir klozet var. Yünlüleri güveden korumak için sedir agacından yapilmis sogutmali bir sandik var. Banyo duvarlarındaki çinilerde küçük çiçekler var, bir çok kisinin düğünündeki porselen takiminden daha güzel ve simdi tuvaletin içinde kullanilmis bir prezervatif duruyor.

Yaklasik bir aydir Tyler’la birlikte yasiyorum.

Tyler kahvaltiya iniyor, bütün gögsü ve boynu morluklarla kapli, ve ben eski bir *Reader’s Digest* magazini okuyorum. Bu ev uyusturucu ticareti yapmak için mükemmel bir yer. Hiç komsu yok. Depolar ve degirmenler disinda Paper Sokaginda hiç bir sey yok. Kagit degirmeninden gelen osuruk kokusu ve degirmenin etrafında portakal renkli piramitler olusturmus tahta talasından gelen hamster yuvasi tarzındaki kokuyu da unutmamak gerekir. Bu ev uyusturucu ticareti yapmak için en mükemmel yer çünkü gündüzleri Paper Sokagından milyonlarca kamyon geçmesine ragmen, geceleri Tyler ve ben her yöne yarım mil uzakligında yapayalnızız.

Bodrumda yiginlarca *Reader’s Digest* dergisi buldum ve artik her odada *Reader’s Digest* birikintileri var.

Amerika Birlesik Devletlerinde Yasam.

Kahkaha En İyi İlaçtır.

Evdeki tek mobilya bu magazin yiginlari.

En eski dergilerde, insan vücudundaki organların birinci tekil sahis olarak birbirleri arasındaki konusmalarını veren bir makale dizisi var: Ben Jane’in Rahmiyim.

Ben Joe’nun Prostatiiyim.

Dalga geçmiyorum, ve Tyler yari çıplak vaziyette ve belden yukarisi morluklar içinde mutfaga gelip car, car, car konusuyor, dün gece Marla Singer ile tanistigini ve seks yaptiklarini anlatiyor.

Bunu duyunca kesinlikle Joe’nun Safra Kesesi oluveriyorum. Bunların hepsi benim hatam. Bazen bir sey yaparsınız ve tamamen zivanadan çıkarsınız. Bazen sizin yapmadığınız seyler sizi zivanadan çıkarır.

Dün gece Marla’yi aradim. Bir sistem oturttuk, eger bir destek grubuna gitmek istersem, Marla’yi arıyorum ve ne yapmayı planladigini öğreniyorum. Dün Melanoma grubu vardi ve kendimi biraz kötü hissediyordum.

Marla Regent Otelinde yasiyor. Regent Oteli kahverengi tuglaların özensiz bir sekilde bir araya getirildigi, tüm çarsafların kaygan plastik örtülerin içine konduğu bir yer ve insanların çoğu oraya ölmek için gidiyorlar. Yatagin yanlis tarafına oturursan, hem sen, hem çarsaflar, hem de battaniye dogrudan yere kayiyorsunuz.

Melanoma grubuna gidip gitmeyecegini öğrenmek için, Marla’yi Regent otelinden aradim.

Marla telefona agir çekimde cevap verdi. Bunun gerçek bir intihar degil, muhtemelen yardım-için-çağrı türü seylerden biri oldugunu söyledi, ama bir sürü Xanax yutmustu.

Beni, Marla’nın Regent Oteldeki pis odasında düşünün, Marla “ben ölüyorum. Ölüyorum. Ben ölüyorum.

Ölüm. Ölü-yorum. Ölüyorum.” diyerek odanın içinde dolanırken onu izledigimi düşünün.

Bu saatlerce sürebilir.

Öyleyse bu gece evdeydi, değil mi?

Büyük ölüm olayını gerçekleştirdiğini söyledi. Eger izlemek istiyorsam, hemen yetismeliydim.

Tesekkür ederim dedim, baska planlarım var.

Peki öyleyse dedi Marla, televizyon izleyerek de ölebilirim. İzlemeye degecek birseyler olmasını umuyordu.

Kosturarak Melanoma grubuna gittim. Eve erken geldim. Uyudum.

Ve iste bir sonraki sabah kahvaltıda Tyler morluklar içinde karsımda oturmuş, Marla’nın çilgin bir orospu olduğunu ama bundan çok hoşlandığını söylüyor.

Dün gece ki Melanoma grubundan sonra, eve geldim ve yataga gidip, uyudum. Ve rüyamda Marla Singer’i becerip durduğumu gördüm.

Ve bu sabah Tyler’i dinlerken, *Reader’s Digest* okuyormuş gibi yapıyorum. Çilgin bir orospu, bana sorsaydın ben bunu sana söylerdim. *Reader’s Digest* . Uniformalı Eglence.

Ben Joe’nun Safrasındaki Salgi Beziyim.

Tyler, Marla’nın dün gece kendisine anlatmış olduğu şeyleri söylüyor. Hiçbir kız onunla bu şekilde konuşmamış.

Ben Joe’nun Bilenmiş Disiyim.

Ben Joe’nun Alev Almış Burun Delikleriyim.

Tyler’la Marla on kez seks yaptıktan sonra Marla, hamile kalmak istediğini söylemiş. Tyler’dan bebek aldirmek istiyormuş.

Ben Joe’nun Beyaz Mustasiyim.

Tyler böyle bir seye nasıl kanardı? Sanki geçen gece tek başına oturup, *Pamuk Prenses* çizgi filmine cinsel organları ekleyen o değildi.

Tyler’in dikkatini çekmek için nasıl rekabet edebilirdim?

Ben Joe’nun Öfkelenmiş, Alev Almış Reddetme Duygusuyum.

En kötüsü de, bunun benim hatam olması. Ben dün gece uykuya daldıktan sonra, Tyler garson olarak çalıştığı vardiyadan gelmiş ve Marla Regent Otelinden tekrar aramış. “İste bu” demiş Marla. Tünel, ona tünelde yol gösteren ışık. Ölüm tecrübesi öyle güzeldi ki, ruhu bedeninden kalkıp, havada asılı kaldığı sırada Marla bunu bana telefonda anlatmak istemisti.

Marla ruhunun telefon açıp açamayacağını bilmiyordu ama en azından birinin onun son nefes almasını

duymasini istiyordu.

Ama maalesef telefonu Tyler açmisti ve bütün olayi yanlis anlamisti.

Hiç karsilasmadiklari için Tyler, Marla'nin ölmek üzere olmasini kötü bir sey sanmisti.

Olacak is degil.

Hiç Tyler'a göre olmamasina ragmen, polisi arayip, hemen Regent oteline dogru yola çıkmisti.

Bu durumda, hepimizin televizyondan bildigi eski Çin gelenegine göre, Tyler sonsuza kadar Marla'dan sorumlu olacak, çünkü Tyler Marla'nin hayatini kurtardi.

Eger sadece birkaç dakikami ziyan edip, Marla'nin ölümünü izlemeye gitmis olsaydim, bunlarin hiçbirini olmayacakti.

Tyler, Marla'nin Regent Otelinin en üst katinda, sekiz katlik merdiven ve kapilardan televizyon gürültüsünün tastigi uzun ve gürültülü bir koridorun sonunda, 8G numarali odada yasadigini söylüyor. Her iki saniyede bir, ya bir aktristin bagirdigi, ya da bir kursun yagmurunda bir aktörün bagirarak can verdigi bir koridor. Tyler koridorun sonuna variyor ve daha kapiya dokunmadan, incecik, beyaz bir kol 8G'nin kapisindan sapan gibi çikip, Tyler'i gögsünden yakalayip, içeri çekiyor.

Bir Reader's Digest dergisine gömülüyorum.

Marla Tyler'i içeri çeker çekmez, Tyler Regent otelinin önündeki fren ve siren seslerini duyuyor. Sonra sifoniyerin üstünde, barbie bebeklerin yapildigi yumusak pembe plastikten yapilma bir vibratör dikkatini çekiyor, ve bir dakikaligina Tyler, milyonlarca bebegin, barbie'nin ve vibratörün Tayvan'daki bir montaj fabrikasinda eritilip, hazirlandigini gözünün önüne getiriyor.

Marla, Tyler'in vibratörüne baktigini fark ediyor, ve "Korkma. Sana bir zarari olmaz." diyor.

Marla Tyler'i bu defada koridora sürüklüyor ve üzgün oldugunu ancak polisi aramamasi gerektiğini, ve asagidan gelen seslerin muhtemelen polis oldugunu söylüyor.

8G'nin kapisini kilitliyor ve Tyler'a merdivenlere dogru yürümesini isaret ediyor. Merdivenlerde, Marla ve Tyler duvara yapisiyorlar çünkü polisler ve ellerinde oksijen maskeleri ile doktorlar yukari kosusturuyorlar. Bu arada 8G'nin hangi oda oldugunu soruyorlar.

Marla koridorun sonundaki oda oldugunu söylüyor.

Marla polise 8G'de yasayan kizin bir zamanlar tatli, çekici bir kiz oldugunu ama artık bir canavara dönüştüğünü söylüyor. Kiz bulasici bir insan artigi ve kafasi karismis, yanlis seyi yapmaya cesareti yok, o yüzden intihar falan etmis olamaz.

"8G'deki kizin kendine inanci yok," diye bagiriyor Marla, "ve yaslandikça, seçeneklerinin azalacagindan korkuyor."

"İyi sanslar" diye bagiriyor Marla polislerin arkasindan.

Polisler 8G'nin kilitli kapisinin önüne yigiliyorlar, Marla ve Tyler lobiye kosusturuyorlar. Arkalarindan bir polisin kapiya bagirisi geliyor:

“Birakin size yardım edelim Bayan Singer! Yasamak için bir sürü sebebiniz var! İçeri girmemize izin ver Marla, ki sana problemlerinde yardımcı olabilelim.”

Böylece Marla ve Tyler sokaga çıkmisti. Tyler Marla’yi bir taksiye bindirirken, otelin sekizinci katında, Marla’nın odasının penceresinin önünde gölgelerin ileri geri hareket ettiklerini görmüştü.

Bir sürü isik, araba ve ucu bucagi görünmeyen altı seritlik trafigin olduğu otobana çıktıklarında, Marla Tyler’dan kendisini sabaha kadar ayakta tutmasını istemisti. Çünkü Marla uyursa, ölecekti.

Marla bir sürü insanın kendisinin ölmesini istediğini söylemistti. Bu insanlar çoğu zaten ölmüş ve öte tarafa gitmişti ve geceleri ona telefon açıyorlardı. Marla barlara gidiyordu ve barmenin ismini seslendiğini duyuyordu. Ve telefona cevap verdiğinde, hattın kesilmiş olduğunu anlıyordu.

Tyler ve Marla, yanındaki odada sabaha kadar uyanıktı. Tyler daha sonra uyandığında, Marla Regent Otelindeki odasına dönmüştü bile.

Tyler’a Marla’nın bir sevgiliye değil, bir sosyal danışmana ihtiyacı olduğunu söyledim.

Tyler “Bunaask deme” dedi.

Uzun lafın kısası, Marla simdide hayatımın baska bir parçasını mahvetmeye hazırlanıyordu. Üniversiteden beri arkadaşlar ediniyorum. Evleniyorlar. Onları kaybediyorum.

Pekala.

Temiz is, diyorum.

Tyler bunun benim için problem olup olmayacağını soruyor.

Ben Joe’nun Birbirine Geçmiş Bagırsaklarıyım.

Hayır, diyorum, sorun yok.

Kafama bir silah dayayın ve duvarları beynimle boyayın.

Harika diyorum. Gerçekten harika.

Pantolonumdaki kurumus kanlar yüzünden patronum beni eve yolladi, korkunç bir keyif aldım.

Çeneme açılmış olan delik bir türlü iyileşmiyor. İse gidiyorum ve yumruklanmış göz oyuklarım, görebilmek için bıraktığım ufak deliklerin etrafında sisik esmer ekmek gibi duruyor. Bugüne kadar bu derece ortada olan bir Zen Ustasi haline gelmek ve kimse tarafından fark edilmemek beni delirtirdi. Ama hala küçük FAKS olayını yapıyorum. Küçük HAIKU'lar[2] yazıyorum ve herkese FAKSLİYORUM. İs yerinde insanlar yanımdan geçiyor ve herkesin düşmanca YÜZÜNDE tamamen ZEN oluyorum.

İşçi arılar ayrılabilir

Hatta erkek arılar bile uçup gidebilir

Kraliçe ari onların kölesidir

Tüm dünya nimetlerinden ve arabandan vazgeçip, sehrin toksik atığı bir kösesinde, gecenin bir vakti Marla ve Tyler'i, Tyler'in odasında birbirlerine insanın kiç mendili dediklerini duyduğunuz kiralık bir evde yaşamaya baslarsınız.

Al sunu, insanın kiç mendili.

Yap sunu, kiç mendili.

Tut sunu. Yükselmesine izin verme bebek.

Ters olmasına ragmen, bu beni dünyanın sakın, küçük merkezi yapıyor.

Sismis gözlerim, pantolonumdaki siyah, kurumus kan lekeleri ile ben, is yerindeki herkese MERHABA diyorum. MERHABA! Bana bakın. MERHABA. Fazlasıyla ZEN'im. Bu KAN. Bu HIÇBİR SEY'dir. Merhaba. Hiçbir şeyin anlami yok ve AYDINLANMIS olmak çok kiyak. Benim gibi.

Göz at.

Bak. Pencerede. Bir kus.

Patronum pantolonumdaki kanin benim kanim olup olmadigini sordu.

Kus rüzgarla uçup gidiyor. Kafamda küçük bir haiku yazıyorum.

Bir yuvasi bile olmadan

Bir kus dünyaya evim diyebilir

Hayat senin kariyerindir

Parmaklarımla sayıyorum: bes, yedi, bes.

Kan benim mi?

Evet, diyorum. En azından bir kısmı.

Bu yanlış bir cevap.

Bu büyük bir olay. İki tane siyah pantolonum vardı. Altı tane beyaz gömlek. Altı tane iç çamasiri. En asgari. Dövüs kulübüne gidiyorum. Bunlar olagan şeyler.

Patronum, "Eve git," diyor. "Üstünü deşis."

Tyler'la Marla'nin ayni insan oldugundan süphelenmeye basliyorum. Her gece Marla'nin odasında tepismeleri hariç.

Yapiyorlar.

Yapiyorlar.

Yapiyorlar.

Tyler'la Marla hiçbir zaman ayni odada olmuyorlar. Onlari hiç yan yana görmüyorum.

Aslina bakarsanız, beni de kimse Zsa Zsa Gabor’la birlikte görmüyor ve bu aynı insan olduğumuz anlamına gelmiyor. Sadece, Marla etrafta olunca Tyler hiç dışarı çıkmıyor.

Artık pantolonları yıkayabileceğim, nasıl sabun yapıldığını Tyler’in bana göstermesi gerek. Tyler yukarıda ve mutfak baharat ile yanık saç kokusu kaplamış. Marla mutfak masasında oturmuş, kolunun iç kısmını baharat kokulu bir sigara ile yakarken, kendine insan kızı mendili diyor.

Marla sigarasının ucundaki visne görünümüne yaraya “Kendi içimdeki hastalıklı ve iltihaplı pisliği kucaklıyorum” diyor. Sigarasını, kolunun yumuşak ve beyaz etinde döndürürken, “Yan cadi, yan.” diye bağırıyor.

Tyler yukarıda benim odamda, benim aynamda dişlerine bakarken, bana part time garsonluk işi bulunduğunu söylüyor.

“İs Pressman Otelinde, eğer gece çalışmak istersen” diyor Tyler, “bu iş senin sınıf nefretini kabartacak.”

Tamam, diyorum, her neyse.

“Büyük, siyah bir papyon takman gerekiyor. Orda çalışmak için sadece beyaz bir gömleğe ve siyah pantolona ihtiyacın var.”

Tyler sabun, sabuna ihtiyacımız var diyorum. Sabun yapmamız gerekiyor. Pantolonlarımı yıkamam lazım.

Tyler her günkü iki yüz mekigini çekerken, bacaklarını tutuyorum.

“Sabun yapmak için, önce yağ bulmamız gerek” diyor. Tyler bir sürü faydalı bilgi ile dolu.

Tepismeleri dışında, Tyler’la Marla asla aynı odada olmuyorlar. Tyler etrafta olduğu zaman, Marla onu görmezlikten geliyor. Her zamanki durum. Bu aynen annemle babamın birbirlerine karşı görünmez olmalarına benziyor. Sonra babam başka bir ortaklık başlatmak için gitti.

Babam her zaman “Seks sikici olmaya başlamadan evlen, yoksa hiçbir zaman evlenemezsin” derdi.

Annem “Asla naylon fermuarlı bir şey alma” derdi.

Ailem asla bir yastığın üstüne işlemek isteyeceğiniz türden sözler etmedi.

Tyler yüz doksan sekizinci mekigini çekiyor. Yüz doksan dokuz. İki yüz.

Tyler’in üstünde sakız gibi bir faniladan yapılmış bornoz ve esofman var. “Marla’yı evden çıkar. Kül suyu alması için onu dükkana yolla. Pullu olandan alsın. Kristalli olandan değil. Gönder onu. Bir şeyler yap, kurtul ondan.” diyor Tyler.

Kendimi, annemle babam arasındaki mesajları taşıyan altı yaşındaki ben gibi hissediyorum. Bundan altı yaşındayken nefret ederdim. Şimdi de ediyorum.

Tyler bacaklarını çalıştırırken, Marla’ya pullu kül suyu almasını söylemek için aşağıya iniyorum. Ona on dolar ve otobüs pasamı veriyorum. Marla hala mutfak masasında otururken, parmaklarının arasında duran sigarayı çekip alıyorum. Kolay ve yavaş. Mutfak bezlerinden biriyle, kanamaya başlamış olan sigara yanıklarının üstündeki külleri temizliyorum kolundan. Sonra yüksek topuklu ayakkabılarını

giydiriyorum ayagina.

Ben Çekici Prens rolünde ayakkabisini giydirirken Marla bana bakıyor ve “İçeri kendim girdim. Evde kimse olduğunu düşünmemistim. Ön kapıda kilit yok.” diyor.

Hiçbir sey söylemiyorum.

“Biliyorsun ki, prezervatif bizim jenerasyonumuzun camdan terligi. Bir yabancı ile tanistiginda, geçiriveriyorsun onu. Bütün gece dans ediyorsun, sonra da ativeriyorsun. Prezervatifi kastediyorum, yabancıyı degil.”

Marla ile konuşmuyorum. Destek gruplarına ve Tyler’a burnunu sokabilir ama benimle hiçbir şekilde arkadaş olamaz.

“Sabahtan beri burada seni bekliyorum.”

Çiçekler açar ve solar

Rüzgar kelekleri yada kari getirir

Bir tas bunun farkında bile olmaz

Marla mutfak masasından kalkıyor, üstünde parlak bir malzemeden yapılmis, kolsuz, mavi bir elbise var. İç kısımdaki dikis yerlerini görebilmem için eteginin ucunu tutup, yukarı kaldırıyor. İç çamasiri giymemis. Göz kırıyor.

“Sana yeni elbisemi göstermek istedim. Bu bir nedimenin elbisesi ve tamamen elde yapılmis. Begendin mi? İyi Niyet Tasarruf derneği bir dolara sattı. Bu çirkin mi çirkin elbiseyi yapmak için birileri bu küçük küçük dikislerle uğramis” diyor Marla, “İnanabiliyor musun?”

Eteğin bir ucu diğer ucundan daha uzun ve elbisenin beli Marla’nın kalçasında dönüyor.

Dükkana gitmeden önce, Marla eteklerinin ucunu kaldırıyor ve mutfak masasının etrafında dans ediyor, poposu eteginin içinde uçuyor sanki. Marla, insanların deli gibi sevdiği şeyleri, bir saat veya bir gün sonra atıvermelerine bayıldığını söylüyor. İlgi odası olan Noel ağaçlarının, Noelden sonra otoban kenarlarına süsleriyle birlikte atılmaları gibi. Bu ağaçları görünce insanın aklına yol kenarındaki hayvan cesetleri veya iç çamasırları paramparça olmuş ve elektrik bandıyla sarılmış seks kurbanları geliyormuş.

Onun buradan gitmesini istiyorum.

“Hayvan Kontrol Merkezi gidilecek en iyi yer,” diyor Marla. “İnsanların sevip, sonra da atıverdikleri küçük köpekçiklerin, kedi yavrularının, hatta yaslı hayvanların ilgini çekmek için hoplayıp zipladıkları bir yer, çünkü üç gün sonra asiri dozda sodyum fenobarbital verilip, büyük hayvan firinına gidecekler.

“Büyük uyku, ‘Köpekler Vadisi’ sitilinde.

“Birileri seni, hayatını kurtaracak kadar sevse bile, yine de kisirlastirilmaktan kurtulamazsin.” Marla

yüzüme, sanki onu beceren benmisim gibi bakıyor, ve “Seni kazanmam mümkün değil, değil mi?” diyor.

Sonra da o iğrenç “Köpekler Vadisi” sarkisini söyleyerek, arka kapıdan çıkıp gidiyor.

Onun gedisine bakıyorum.

Marla’nın tamamı odadan çıktıktan sonra, bir, iki, üç dakikalık bir sessizlik oluyor.

Arkamı dönüyorum ve Tyler beliriveriyor.

“Ondan kurtuldun mu?” diyor.

Ne bir ses, ne bir koku ve Tyler ortaya çıkiveriyor.

Mutfagin kapisından bir hamleyle buzlugun içine dalıyor ve “Önce biraz yağ bulmamız gerekiyor” diyor.

Tyler, eğer patronuma gerçekten kızdıysam, bir postaneye gidip, adres değişikliği formu doldurmamı ve tüm mektuplarımın Kuzey Dakota’daki Rugby’e gönderilmesini sağlamam gerektiğini söylüyor.

İçinde beyaz donmuş bir maddenin bulunduğu sandviç torbalarını buzluğuktan çıkarıp, lavaboya bosaltıyor. Benim büyük bir tencereyi ocaga koymam ve tencerenin yarısından fazlasını su ile doldurmam gerekiyor. Su az olursa, donyagından ayrıldığı için yağ kararır.

“Bu yağın içinde çok fazla tuz var, o yüzden ne kadar çok su olursa, o kadar iyi” diyor Tyler.

Yağı suya koy ve suyun kaynamasını bekle.

Tyler sandviç torbalarındaki beyaz şeyi suyun içine akıtıyor, sonra da bos torbaları çöpün dibine gömüyor.

“Biraz hayal gücünü kullan. İzci kamplarında sana öğretilen bütün o öncü saçmalıklarını hatırla. Lisede aldığın kimya derslerini hatırla.” diyor Tyler.

Tyler’i izci olarak hayal etmek çok zor.

Tyler yapabileceğim diğer şeyin, bir gece patronumun evine gitmek ve bahçedeki bir musluga hortum takmak olabileceğini söylüyor. Hortumu bir el pompasına takmalı ve evin tesisatına endüstriyel boya doldurmaliydim. Kırmızı, mavi veya yeşil, ve ertesi gün patronumun nasıl görüneceğine bakmak için beklemeliydim. Yada çalılıkların arasında oturup, evin tesisatının basıncı 110 psi’ye çıkana kadar el pompasını pompalayabilirdim. Böylece evdeki herhangi biri tuvaletin sifonunu çektiğinde, tuvalettaki su tankı patlarmış. Basınç 150 psi’yi bulduğunda, biri dusu açarsa, su basıncı dus başlığını uçurur, vidaları söker ve dus, ölümcül bir yere dönüşürmüş.

Tyler bunları, kendimi daha iyi hissetmem için anlatıyor. Gerçek şu ki, ben patronumu seviyorum. Ayrıca, ben artık aydınlandım. Bilirsiniz işte, sadece Buda tarzı bir yaşam stilim var. Camdan krizantemler. Pirlantadan Sutra ve Mavi Kanyon Plakları. Hari Rama, hani şu Krisna, Krisna. Aydınlanma, işte canım.

“Kiçina tüy takmış olman, seni tavuk yapmaz” diyor Tyler.

Yağ eridikçe, donyağı kaynayan suyun üstüne çıkacak.

Ne yani, diyorum, ben kiçima tüy m  takmisim?

Sigara yanigi ile dolu kollarini sallayip duran Tyler, sanki kurtulmus bir ruh da, kalkmis bana bunu söylüyor. Bay ve Bayan İnsan Kiç Mendili. Yüzümü sakinlestirip, havayollarinin acil durum kartlarindaki, mezbahaya giden Hintliler gibi duruyorum.

Ocagin atesini kis.

Kaynayan suyu karistiriyorum.

Suyun üstünde sedefli g kkusagi gibi bir katman olusana kadar, sürekli donyagi çıkar. Bu katmani alip, bir kenara ayırmak için büyük bir kasik kullanirsin.

Söyle bakalim, Marla nasıl diyorum.

Tyler “Marla en azindan dibe vurmak için çaba sarf ediyor” diyor.

Suyu karistirmaya devam ediyorum.

Donyagi çıkmayacak hale gelene kadar, yagi alip kenara ayırmaya devam edin. Sudan aldiginiz sadece donyagi. İyi ve temiz donyagi.

Tyler, dibe vurmanın yakınından bile ge medigimi söylüyor. Ve eger sonuna kadar d smezsem, kurtarılamazmisim. Isa bu dibe vurma olayini  armiha gerilerek halletmis. Sadece para, mülk ve bilgiden vazgeçerek bir yere varamazmisim. Bu sadece, hafta sonu inzivasina yararmis. Kendimi geliştirmekten ka malı ve felakete dogru kosmalıymisim. Daha fazla emniyete alamazmisim.

Bu bir seminer degilmis.

“Eger dibe vurmadan cesaretini kaybedersen, gerçekten basarmis olmayacaksın” diyor Tyler.

Sadece felaketten sonra yeniden dirilebilirmisiz.

“Ancak her seyini kaybettikten sonra, gerçekten  zg r olursun” diyor Tyler.

Hissettigim prematüre bir aydinlanmaymis.

“Ve karistirmaya devam et” diye de ekliyor.

Yag yeterince kaynayip, don yagi çıkmaz olunca, kaynar suyu dökersin. Tencereyi yıkayıp, temiz su ile doldurursun.

Dibe vurmaya yakın bir yerde olup olmadigimi soruyorum.

“Su anda oldugun noktadan, dibe vurmanın nasıl bir sey oldugunu tahmin bile edemezsin” diyor Tyler.

Ayni islemleri kenara ayırdigin don yagi ile tekrarlarsin. Don yagini suda kaynatirsin. Yukari çıkan katmani ayirirsin. “Kullandigimiz yagda çok fazla tuz var” diyor Tyler. “ ok fazla tuz olursa, sabun sertlesmez.” Kaynat ve katmanlari kenara ayırmaya devam et.

Kaynat ve ayir.

Marla döndü.

Marla dis kapiyi açar açmaz, Tyler gidiyor, kayboluyor, odadan kaçıyor, uçuveriyor.

Ya yukarda yada asagida, bodrumda.

Püf. Yok.

Marla elinde bir kutu kül suyu ile arka kapidan giriyor.

“Markette yüzde yüz dönüştürülmüş tuvalet kagidi var” diyor. “Dünyadaki en berbat is kullanilmis tuvalet kagitlarini dönüştürmek olsa gerek.”

Elindeki kutuyu alip, masaya koyuyorum. Tek kelime bile etmiyorum.

“Bu gece burada kalabilir miyim?” diyor.

Cevap vermiyorum. Kafamda sayıyorum: bes hece, yedi, bes.

Bir kaplan gülümseyebilir

Yılan seni sevdiğini söyleyebilir

Yalanlar bizi seytan yapar

Marla “Ne pisiriyorsun?” diye soruyor.

Ben Joe’nun Kaynama Noktasıyım.

Git, diyorum, sadece çık ve git. Tamam mi? Daha simdiden hayatimin büyük bir bölümünü almadın mi zaten?

Kolumu yakaladigi gibi, beni kenara sikistiriyor ve yanagimda bir öpücük konduruyor. “Lütfen ara beni,” diyor. “Lütfen. Konusmamiz gerekiyor.”

Tabi, tabi, tabi, tabi, tabi diyorum.

Marla kapidan çıktigi anda, Tyler tekrar odada beliriveriyor.

Bir hokkabazin hilesi kadar çabuk. Ailem bu hileyi bes sene boyunca yaptı.

Tyler buzlukta yer açarken, ben kaynatip, ayirmaya devam ediyorum. Odayi buhar kapliyor ve tavandan su damlamaya basliyor. Buzdolabinin arkasinda saklanmis olan kirk vatlik ampul, bos ketçap siselerinin, tursu veya mayonez kavanozlarinin arkasindan parlak ve ince bir isik hüzmeleri yayiyor ve Tyler’in profilini çiziyor.

Kaynat ve ayir. Kaynat ve ayir. Ayirdigin don yagini agzi tamamen açık olan süt kutularına doldur.

Buzdolabının kapısını açık tutmak için koyduğu sandalyede oturan Tyler, don yaginin sogumasini izliyor. Mutfagin sicaginda, soguk duman bulutlari buzdolabının içinden tasiyor ve Tyler'in ayaginin etrafında birikiyor.

Ben süt kutularini doldurdukça, Tyler onlari buzdolabına yerlestiriyor.

Buzdolabının önünde çömelmek için Tyler'in yanına gidiyorum ve Tyler ellerimi açıp, bana gösteriyor. Hayat çizgisi. Ask çizgisi. Venüs ile Mars kümecikleri. Soguk duman etrafımızda toplanıyor, yüzümüze açık ve parlak bir isik vuruyor.

“Benim için bir iyilik daha yapmani istiyorum” diyor Tyler.

Marla ile ilgili, degil mi diyorum.

“Onunla asla benim hakkimda bir sey konusma. Arkamdan benim hakkimda konusma. Söz veriyor musun?” diyor Tyler.

Söz veriyorum.

“Eger O'na benden bir kere bile benden bahsedersen, beni bir daha asla göremezsin. Söz veriyor musun?”

Söz veriyorum.

“Söz mü?”

Söz.

“Ve simdi unutma ki, bana tami tamina üç kez söz verdin.” diyor Tyler.

Dolaptaki don yaginin üstünde kalın ve temiz bir katman olusmaya basliyor.

Don yagi ayrilmaya basladi diyorum.

“Meraklanma,” diyor Tyler. “Temiz olan katman gliserin. Sabun yaparken gliserini tekrar katabilirsin. Yada gliserini ayirip, atabilirsin.”

Tyler dudaklarini yaliyor ve avuç içim sakiz gibi olmus bornozuna bakacak sekilde elimi dizinin üstüne yerlestiriyor.

“Gliserini nitrik asit ile karistirirsan, nitrogliserin elde edersin” diyor Tyler.

Soluk verip, nitrogliserin diyorum.

Tyler tekrar dudaklarini yalayip, iyice islatiyor ve elimin üstünü öpüyor.

“Dinamit yapmak için, nitrogliserini, sodyum nitrat ve talas ile karistirirsin” diyor.

Öptüğü yer, beyaz elimin üstünde ıslak ıslak parliyor.

Dinamit derken, topuklarimin üstüne oturuyorum.

Kül suyu kutusunun kapagini açıyor. “Köprüleri havaya uçurabilirsin.”

“Jelatin patlayıcılar elde etmek için, nitrogliserini, daha fazla nitrik asit ve parafin ile karıştırırsın.” diyor Tyler.

“Böylece bir binayı kolayca yıkabilirsin” diyor Tyler.

Kül suyunun kutusunu, elimin üstündeki parlak ve ıslak öpücüğün bir inç üstünden elime doğru egiyor.

“Bu kimyasal bir yanık” diyor Tyler, “şimdiye kadar hissettiğin tüm yanık acılarından daha fazla canını yakacak. Yüz tane sigaradan beter.”

Elimin üstündeki öpücük parlıyor.

“Bir yaran olacak” diyor Tyler.

“Yeterince sabun ile tüm dünyayı havaya uçurabilirsin. Şimdi verdiğin sözü hatırla” diyor Tyler.

Ve kül suyunu elime döküyor.

Tyler’in salyasi iki ise yaradi. Kül suyu elimi yakarken, elimin üstündeki ıslak öpücük elimi biraz olsun korudu. Bu ilk göreviydi. İkincisi ise, kül suyu sadece su ile karistiginda yakici oluyordu. Ya da salya ile.

“Bu kimyasal bir yanık” diyordu Tyler, “ve simdiye kadar hissettigin tüm yanıklardan daha çok aciyacak.”

Kül suyunu, tıkanmis kanallari açmak için kullanabilirsiniz.

Gözlerini kapa.

Birazcik kül suyu macunu ve su ile alüminyum bir tavayi delebirlirsiniz.

Kül suyu solüsyonunda tahta bir kasigi eritebilirsiniz.

Su ile birlestiginde kül suyunun isisi iki yüz derecenin üstüne çıkıyordu ve isindikça elimin içine isliyordu. Tyler elleriyle elimi bastırırken, ellerimiz kan lekeli pantolonumun üstünde bulusuyor ve Tyler dikkatimi elime vermemi çünkü bunun hayatimdaki en önemli an olduğunu söylüyordu.

“Çünkü su andan önce olmus olan her sey bir hikayeden ibaret” diyordu Tyler, “bu andan sonra olacak olan her sey de hikaye olacak.”

Bu hayatimizin en önemli ani.

Tam olarak Tyler’in öpücüğünün seklini olan kül suyu, bir mesale, kızgın bir ütü veya benden çok uzakta hayal ettigim bir yolun sonunda elimde eriyen atomik bir yigin halini aliyordu. Tyler kendime gelip, onunla kalmami söylüyordu. Elim, yolun sonundaki ufuk çizgisinde veda ediyordu.

Yanan atesi hayal edin ama su anda ates ufuk çizgisinin ötesinde. Gün batimi gibi.

“Aciya dön” diyor Tyler.

Bu, destek gruplarında kullanılan rehberli meditasyon gibi.

Acikelimesini asla düşünme.

Rehberli meditasyon kansere faydalı olabiliyorsa, buna da olmalı.

“Eline bak” diyor Tyler.

Daglamak veya ten veya yara veya kavrulmak kelimelerini düşünme.

Agladigini duyma.

Rehberli meditasyon.

İrlanda’dasin. Gözlerini kapa.

Üniversiteden ayrıldıktan sonra ki yaz İrlanda’dasin ve hergün otobüsler dolusu İngiliz ve Amerikan turistin Blarney tasini öpmek için geldiği kalenin yanındaki pub’da içki içiyorsun.

“Buna son verme” diyor Tyler. “Sabun ve insanların kurban edilişi el ele.”

İnsan kalabalığı içinde pub’dan çıkar, henüz yagan yağmurdan ıslanmış sokaklardaki sessiz araba sıraları içinde yürürsün. Blarney tasinin bulunduğu kaleye varana kadar gece olur.

Kaledeki yerler çürümüştür ve her adım atışta etraftaki karanlığın derinleştiği taş merdivenleri tırmanırsın. Herkes tırmanışa ve bu küçük asilik hareketinin gelenegine karşı sessizdir.

“Beni dinle” diyor Tyler. “Aç gözlerini.

“Eski tarihte, insanlar bir nehrin yukarisindeki tepede kurban edilirlerdi. Binlerce insan. Dinle beni. Kurban edilme işlemi yapılır ve kurban edilen cesetler bir odun yığınının üstünde yakılırdı.

“Ağlayabilirsin” diyor Tyler, “Lavaboya kosup, elini suyun altına sokabilirsin ama öncelikle aptal olduğunu ve öleceğini bilmelisin. Bana bak!

“Bir gün” diyor Tyler, “öleceksin, ve bunu belleğe kadar benim için bes para etmezsin!”.

İrlanda’dasin.

“Ağlayabilirsin,” diyor Tyler “ama elinin üstüne düşecek her damla, elinde bir sigara yanıgı yarısı açacaktır.”

Rehberli meditasyon. Üniversiteden ayrıldığı yaz İrlanda’dasin ve belki de burası ilk kez anarşi istediğin yer. Tyler Durden’la tanışmadan yıllar önce, ilk kremalı tatlıya ismeden önce, küçük asilikler öğrenmistin.

İrlanda’da.

Kaledeki merdivenlerin sonundaki platformun üstünde duruyorsun.

“Yanmayı nötralize etmek için, sirke kullanabilirsin,” diyor Tyler, “ama önce vazgeçmen gerekiyor.”

Yüzlerce insan kurban ediliyor, yakıldıktan sonra, diye devam ediyor Tyler, kurban tasından asagiya nehre beyaz kalın bir sivi akar.

Öncelikle dibe vurmalsin.

İrlanda’da ki bir kalenin platformunda dipsiz bir karanlığın içinde durursun ve bir metre ötede, karsında kayadan bir duvar vardır.

“Yagmur” diyor Tyler, “yıllar boyu yanan kurban tasini yıkar ve her yıl insanlar yakılır ve kurban tasından akan su, odunların küllerinin arasından sızarak, kül suyu solüsyonu oluşturur ve kül suyu, yanan kurbanların eriyen yağları ile karıştığında, kurban tasinin altından, nehre doğru kalın ve beyaz sabun akardı.”

Ve karanlıktaki isyankar tavırları ile etrafındaki İrlandalılar platformun ucuna yürüyüp, dipsiz karanlığın ucunda durup, iserler.

Ve sana dönüp, haydi durma, asiri vitaminden sararmış, zengin Amerikan çisini bosalt derler.

“Bu hayatının en önemli anı” diyor Tyler, “ve sen bunu kaçıyorsun.”

İrlanda’dasın.

Ah evet, yaparsın. Oh, evet. Amonyak ve günlük olarak alınan B vitaminlerinin kokusunu duyarsın.

Sabunun suya karıştığı yerde, diyor Tyler, insanların öldürülmesinden binlerce yıl sonra, insanlar elbiselerini o noktada yıkadıklarında, elbiselerinin daha temiz olduğunu keşfettiler.

Blarney tasına isiyorum.

“Tanrım” diyor Tyler.

Üstünde, patronumun midesinin kaldırmadığı kan lekeleri olan siyah pantolonuma isiyorum.

Paper sokagında kiralık bir evdesin.

“Bunun bir anlamı var,” diyor Tyler.

“Bu bir isaret,” diyor. Tyler bir sürü yararlı bilgi ile dolu. Sabunu olmayan toplumlar, diyor Tyler, elbiselerini ve saçlarını yıkamak için kendilerinin ve köpeklerinin çisini kullanırlardı.

Uzayıp giden yolun sonunda sirke ve elindeki yanığın kokusu var.

Sinüslerinin kıvrımlı seklini haslayan kül suyunun kokusu ve hastanelerin kusturan çis ve sirke kokusu var.

“Bütün o insanları kurban etmek doğruydı” diyor Tyler.

Elimin arkası, aynen Tyler’in öpücüğünün sekinde bir dudak gibi kırmızı ve parlak. Öpücüğün etrafında, ağlayan birinin gözyaşlarının açtığı sigara yanığı izleri var.

“Aç gözlerini” diyor Tyler ve yüzü yaslardan dolayı parlıyor. “Tebrikler,” diyor Tyler. “Dibe vurmaya bir adım daha yaklastin.”

“İlk sabunun kahramanlardan yapıldığını görmelisin” diyor Tyler.

Ürün testlerinde kullanılan hayvanları düşün.

Uzaya yollanan maymunları düşün.

“Onların ölümü, hissettiği acılar, kurban edilmeleri olmasa,” diyor Tyler, “elimizde hiçbir şey olmazdı.”

Tyler kemerini çözerken, asansörü kat arasında durduruyorum. Asansör durunca, çorba kaselerinin sangirdaması da duruyor. Tyler büyük çorba kasesinin kapagini açınca, çorbanın dumanı mantar şeklini alıp, asansörün tavanına doğru yükseliyor.

Tyler kendininkini dışarı çıkarırken, “Bana bakma. Bakarsan yapamam.” diyor.

Kasede ıstiridyeli domates çorbası var. İkisinin kokusu varken, kimse içine koyacağımız bir şeyin kokusunu alamaz.

Çabuk ol diyorum ve omzumun üzerinden bakınca, Tyler’in son santiminin de çorbaya girmek üzere olduğunu görüyorum. Gerçekten çok komik görünüyor, sanki garson gömleği giymiş ve papyon takmış uzun boylu bir fil hortumuyla çorba içiyormuş gibi.

Tyler “‘Bakma’ dedim” diyor.

Asansörde, servis koridoruna bakan küçük bir pencere var. Asansör kat arasında durduğu için, görüntüm, yeşil musambanın üstünde duran bir hamamböceği gibi ve hamamböceği seviyesinden yeşil

koridor, kaybolma noktasına kadar uzanıyor ve yarı açılan kapılardan titanlar ve onların dev karıları görünüyor, fiçılarla sampanya içiyorlar ve hissettiğimden daha büyük elmaslar içinde birbirlerine bögürüyorlar.

Geçen hafta Empire State Avukatları'nın Noel partisinde, seyimi hepsinin portakallı kremasına soktugumu söylüyorum Tyler'a.

Geçen hafta Junior Ligi'nin çayında, asansörü durdurup, Boccone Tatlisinin üstüne osurdugunu söylüyor Tyler.

Tyler kremaların kokuyu nasıl emdigini çok iyi biliyor.

Hamamböceği seviyesinden, titanlar kuzu pirzolarından, domuz büyüklüğünde isirıklar alırken, her birinin agzi parçalayan fil disleri gibi görünüyor ve tutsak olmus bir harpçi, titanlara müzik yapıyor.

Hadi bitir artık sunu diyorum.

“Yapamıyorum” diyor Tyler.

Çorba sogursa, geri gönderirler.

Gerçi titanlar herhangi bir yemegi ortada hiçbir sebep olmadan da mutfaga geri gönderirler. Verdikleri para karsiliginda seni ortalikta kosustururken görmek hoslarına gider. Böyle yemeklerde ve resmi ziyafetlerde bahsin zaten faturaya eklendigini bildikleri için garsonlara pislik muamelesi yaparlar. Geri gönderdikleri yemekleri gerçekten geri götürdüğümüz yoktu. Pommes Parisienne'i ve Asperges Hollandaise'leri tabakta düzeltip, baskasına veriyorduk ve hiçbir sorun çıkmıyordu.

Niagara Selalesi diyorum. Nil Nehri. Okul zamanında, uyuyan birinin elini sıcak su dolu kaseye sokunca, yatagi islatcacagini bilirdik.

“Ohhh” diyor Tyler. Arkamdan Tyler'in “Ohhh, evet. Ohhh, yapıyorum. Ohh, evet. Evet” sesleri geliyor.

Servis koridorunun sonundaki açılır kapanır kapının ardındaki balo salonunda, eski Broadway Tiyatrosu'nun altın sarısı kadifeden perdesi kadar uzun, sarı, siyah, kırmızı etekler salınıyor. Ön camin yerinde ayakkabı bağcıkları olan, siyah deri kaplı sedan Cadillac'lar geliyor sürekli. Arabaların üstünde, kırmızı kemerli ofis kuleleri ile dolu bir şehir var.

Çok fazla iseme, diyorum.

Tyler'la, servis endüstrisinin gerilla teröristleri olduk. Parti sabotajcıları. Otel, yemek davetlerine yemek temin ediyordu ve birileri yiyecek istediği zaman otel, sarap, Çin porselenleri, bardak takımları ve garson da yolluyordu. Bunların hepsi bir faturada toplanıyordu. Seni bahisle tehdit edemeyeceklerini bildikleri için, onların gözünde bir hamamböceğinden öteye gidemiyordun.

Tyler, bir seferinde bir ziyafet partisinde çalışmıstı. Bu, Tyler'in hain garsona dönüştüğü partiydi. Bu ilk ziyafet partisinde Tyler, bir yamaca çelik bacaklarla tutturulmuş ve şehrin üzerinde yüzüyormuş gibi görünen bu beyaz ve camdan bulut tarzı evde balık servisi yapıyordu. Balığın bitmesine yakın, Tyler makarna servisinden kalan kirli tabakları yıkarken, ev sahibesi elinde bayrak gibi sallanan bir kagit parçasıyla mutfaga girmisti, elleri o denli titriyordu. Birbirine kenetlenmiş olan dislerinin arasından, garsonların, evin yatak odası bölümüne giden koridorda misafirlerden herhangi birini görüp görmediğini soruyordu. Özellikle kadın misafirlerden birini. Ya da ev sahibini.

Mutfakta, tabaklari temizleyip, yerlestiren ve yemek hazirlayan Tyler, Albert, Len ve Jerry, ve ayrica karides ve salyangoz ile doldurulmus enginar göbeklerine sarimsakli yag süren Leslie vardi.

“Evin o bölümüne gitmemize müsaade edilmiyor” diyordu Tyler.

“Garajdan giriyoruz. Görebildigimiz yerler garaj, mutfak ve yemek odasi.”

Ev sahibi karisinin ardindan mutfaga girip, titreyen elindeki kagit parçasini çekip almisti. Hersey yoluna girecek” diyordu.

“Bunu kimin yaptigini öğrenemezsem, o insanların suratina nasil bakarım?” diyordu Madam.

Ev sahibi, Madamin evin rengi ile uyumlu olan beyaz parti elbisesinin sirtina elini koyuyordu ve Madam birden diklesip, omuzlarini kaldirip, sessizlesiyordu. “Onlar bizim misafirlerimiz” diyordu adam, “ve bu parti çok önemli.”

Bu durum, bir vantrologun kuklasini canlandirmasi gibi görünüyordu ve gerçekten komikti. Madam kocasına bakmis ve biraz yardım ile kocasi onu yemek odasına geri götürmüştü. Not yere düsmüs ve mutfagin açilir kapanir kapisinin salinimi ile Tyler’in ayagina gelmisti.

Albert “Ne yaziyor?” demisti.

Len balik servisini toplamak için çıkmisti.

Leslie enginar göbeklerinin olduğu tepsiyi firina sürerken, “Ne yaziyor?” diye sormustu.

Tyler notu eline bile almadan, direk Leslie’ye bakarak, ““Seçkin parfümlerinizden en az bir tanesinin içine bir miktar ürün koydum’ yaziyor” demisti.

Albert gülümsüyordu. “Parfümüne mi isedin?”.

Hayir demisti Tyler. Notu siselerin arasina birakmisti. Banyodaki etajerin üstünde yaklasik olarak yüze yakin sise vardi.

Leslie gülüyordu. “Gerçekten yapmadın yani, öyle mi?”.

Hayir demisti Tyler, “ama O bunu bilmiyor.”

Gökyüzündeki beyaz ve camdan partinin olduğu o gecenin geri kalani boyunca Tyler, soguk enginar,soguk Pommes Duchesse ile servis edilen soguk dana eti ve soguk Chouffleur a la Polonaise tabaklarini temizlemeye ve Madamin sarap bardagini doldurmaya devam etmisti. Madam bütün gece kadın misafirlerinin yemek yiyisini gözlemisti ve sorbe tabaklarinin temizlenmesi ile kayisi tatlisinin servisi arasında, Madam’in masanın basinda bulunan yeri aniden bosalmisti.

Misafirler gittikten sonra, bulasiklari yıkayıp, sogutuculari ve Çin porselenleri otelin kamyonetine yüklerken ev sahibi mutfaga gelerek, Albert’tan agir bir seyın tasınmasında yardımcı olmasını rica etti.

Leslie, Tyler’in belki de biraz fazla ileri gittigini söylüyordu.

Hizli ve yüksek bir sesle Tyler, bir mili litresinin altından fazla para ettigi o parfümü yapmak için balinalari

katlettiklerini söylemişti. Pek çok insan hayatında hiç balina görmemisti. Leslie'nin, bir otobanın yanındaki apartmanda yaşayan iki tane çocuğu vardı ve ev sahibi Madam'in, onun bir yılda çalışıp da kazanacağı paradan daha fazlası, banyodaki etajerin üstünde, siselerde duruyordu.

Albert ev sahibine yardım edip döndükten sonra, 9-1-1'i aramisti. Ahizeyi eliyle kapatıp, tanrim, Tyler o notu bırakmamalıydın demisti.

Tyler "O zaman gidip durumu yiyecek müdürüne anlatın. Kovdurun beni. Bu boktan işle evli değilim" demisti.

Herkes yere bakıyordu.

"Kovulmak" diyordu Tyler, " basımıza gelebilecek en iyi şey. En azından suyun üstünde kalmaya çabalamaktan vazgeçip, hayatlarımız için bir şeyler yaparız."

Albert telefona adresi söyleyip, bir ambulans çağırmisti. Hatta beklerken, ev sahibesinin su anda gerçekten berbat bir halde olduğunu söylemişti. Albert onu tuvaletin yanından kaldırmak zorunda kalmisti. Bu işi ev sahibi yapamamisti, çünkü Madam parfüm siselerine iseyenin o olduğuna emindi, gelen misafirlerden biriyle ilişkisi olduğunu ve asıl amacının kendisini delirtmek olduğunu söylemişti. Yorulmustu, arkadaşları olarak kabul ettikleri bütün insanlardan yorulmustu.

Ev sahibi Madam'i kaldıramamisti çünkü beyaz elbisesi ile düştüğü yerden elindeki kırık parfüm siselerini sallıyordu. Ve eğer dokunmaya kalkarsa, adamın boğazını keseceğini söylüyordu.

Tyler "Sahane." diyordu.

Ve Albert kokuyordu. Leslie "Aybert, tatlim, sen kokuyorsun" diyordu.

O banyodan kokmadan çıkmanın imkanı yok diyordu Albert. Tüm parfüm siseleri kırılmış vaziyette yerdeydi ve bir kısmı da tuvalete atılmisti. Buz gibi görünüyorlar diyordu Albert, otelde yapılan en iyi partilerde klozete doldurduğumuz buzlar gibi. Banyo kokuyordu ve yerler erimeyecek olan buz parçacıklarıyla doluydu. Albert, beyaz elbisesi sarı lekeler içinde kalan Madam'i kaldırmaya çalışırken, Madam elindeki kırık siseyi ev sahibine doğru sallamış, ıslak ve cam kırığı içindeki zeminde kayıp, ellerinin üstüne düşmüştü.

Tuvalete doğru bükülmüş vaziyette duruyordu, elleri kaniyor ve ağlıyordu. Kokuyor diyordu. "Ah, Walter, kokuyor. Çok kötü kokuyor." diyordu Madam.

Parfüm, elindeki kesiklerden sızan ölü balinalar, kokuyordu.

Ev sahibi Madam'i ayaga kaldırmisti, Madam dua eder gibi ellerini havada açmisti, ama kan avuç içlerinden bileklerine ilerliyor, elmas bir bilezigin üzerinden dirseklerine akıyor ve yere damlıyordu.

Ev sahibi "Her şey yoluna girecek Nina" diyordu.

"Ellerim, Walter" diyordu Madam.

"Her şey yoluna girecek."

"Bunu bana kim yapmış olabilir? Kim benden bu kadar nefret ediyor olabilir?" diyordu Madam.

Ev sahibi Albert’a “Bir ambulans çağırır misin?” demisti.

Servis endüstrisinin teröristi olarak bu Tyler’in ilk göreviydi. Gerilla garson. Asgari maas soyguncusu. Tyler bunu yıllardır yapıyordu ama bu tür faaliyetler paylasildiginda daha eglenceli olur diyordu.

Albert’in anlattigi hikayenin sonunda Tyler gülümseyip, “Çok iyi!” demisti.

Kat arasindaki asansörün içinde Tyler’a, dermatolojistlerin konvensiyonunda garnitürlü alabaliga hapsurdugumu ve üç kisinin yemegi çok tuzlu buldugunu ve bir kisinin çok lezzetli dedigini söylüyorum.

Tyler seyini çorbadan çıkarıp sallarken, hiç çisinin kalmadigini söylüyor. Bunu soguk çorba veya sefin taze olarak hazirladigi gazpacho ile yapmak çok daha kolay. Ama içinde erimis peynirli ekmek kirintilari bulunan sogan çorbasi ile yapmak imkansiz. Eger burada yemek yiyecek olsaydim, siparis edeceğim tek sey sogan çorbasi olurdu.

Tyler’le fikir sikintisi çekmeye baslamistik. Yemeklere bu tür seyler yapmak sikici olmaya baslamisti. Sonra ben bir doktordan, yada avukattan, her neyse, hepatit böceginin paslanmaz çelikte alti ay yasayabildigini duydum. Bu böcegin Romlu Kremali Pastada ne kadar uzun yasayacagini tahmin bile edemezsiniz.

Ya da yumurtali som baliginda.

Doktora bu hepatit böceklerinden nerede bulabilecegimi sordum. Gülecek kadar sarhostu.

Her sey tibbi atik çöplüğüne atiliyor demisti.

Ve gülmüstü.

Her sey..

Tibbi atik çöplüğü, dibe vurmak gibi geliyordu kulaga.

Tek elim asansörün dügmelerinde, Tyler’a hazır olup olmadigini soruyorum. Elimin üstündeki yara, Tyler’in öpücüğünün sekindeki bir dudak gibi kirmizi ve parlak.

“Bir saniye” diyor Tyler.

Domates çorbasi hala sıcak olmalı çünkü Tyler’in pantolonuna tiktigi sey, jumbo karides gibi kaynamaktan pembe olmus.

Güney Amerikanın büyüğü topraklarında, küçük balıkların Tyler'in idrar yoluna kaçtığı bir nehirde yürüyor olabiliydik. Balıkların yayılıp toparlanan çengelli kılçığı olduğundan, Tyler'in içine bir kez girdiklerinde, yuvalarını yapıp, yumurtalarını bırakmak için hazırlanırlar. Geçirmekte olduğumuz Cumartesi gecesi, bir çok yönden çok daha beter olabiliydi.

“Marla'nın annesine yaptığımız şey” diyor Tyler, “çok daha kötü olabiliydi.”

Kapa çeneni diyorum.

Tyler, Fransız hükümeti bizi Paris'in dışındaki bir yeraltı kompleksine götürebilir ve aerosol güneş yağının toksik testinin bir parçası olarak göz kapaklarımızı kesmek üzere birkaç cerrahları, yarı eğitilmiş teknisyenler yollayabiliyordu diyor.

“Böyle şeyler oluyor” diyor Tyler. “Gazetelere bak.”

İsin kötüsü Tyler'in Marla'nın annesine ne yaptığını biliyorum ve onu tanıdığım kadarı ile ilk kez elinde doğru düzgün para var. Tyler gerçekten iyi para yapıyordu. Nordstrom arayıp, Noel'den önce teslim edilmek üzere Tyler'in esmer sekerli yüz sabunundan iki yüz adet sipariş etmişti. Tavsiye edilen satış ücreti olan sabun başına yirmi dolardan hesapladığınızda, Cumartesi gecesi dışarı çıkacak kadar paramız vardı. Gaz hattındaki sızıntıyı tamir etmeye yetecek kadar para. Dans etmeye yetecek kadar. Para için endişe etmeme gerek kalmadığına göre, belki isimden de istifa edebilirim.

Tyler artık kendine Paper Sokak Sabun Şirketi diyor. İnsanlar onun yaptığı sabunun en iyisi olduğu söylüyorlar.

“Daha da kötüsü” diyor Tyler, “Marla'nın annesini yemiş olabiliydin.”

Agzim Kung Pao Tavuğu ile doluyken, lanet olası çenesini kapamasını söylüyorum.

Bu Cumartesi akşamı kullanılmış araba alanının ön sırasında, lastikleri patlamış 1968 model bir Impala'nın ön koltuğunda oturuyoruz. Tyler ve ben, konuşuyoruz, kutu bira içiyoruz ve bu Impala'nın ön koltuğu bir çok insanın kanepesinden daha büyük. Bulvarın bu kısmında arabalar sürekli bir aşağı bir yukarı geçip duruyor, endüstride bu alanlara Avant Alani deniyor, çünkü gün içinde buradaki arabaların hepsi iki yüz dolar civarında ve buraları işleten çingeneler kontrolden ofislerinin içinde gezinip, ince, uzun sigaralar içiyorlar.

Arabalar çocukların lisede kullandığı türden: Gremlin'ler ve Pacer'lar, Maverick'ler ve Hornet'ler, Pinto'lar, Harvester pikaplar, alçaltılmış Camaro'lar, Duster'lar ve Impala'lar. İnsanların bir zamanlar sevmiş olduğu ve sonra da kaldırıp attığı arabalar. Belediyelerin topladığı basibos hayvanlar. İyi Niyet Tasarruf Derneği'ndeki nedime elbiseleri. Darbeli, cilalı gri, kırmızı veya siyah kaportalar ve keskin kavisli kaportalar, ve kimsenin kumlamaya yanaşmadığı kireç yığınları. Plastik tahta ve plastik deri ve plastik krom iç paneller. Geceleri çingeneler bu arabaların kapılarını bile kilitlemezler.

Bulvardan geçen arabaların farları, Impala'nın büyük sinemaskop ön camında boyanmış olan fiyat listesinin arkasından parlıyor. A.B.D.'yi görün. Arabanın fiyatı doksan sekiz dolar. İçeriden seksen dokuz sent gibi görünüyor. Sıfır, sıfır, ondalık nokta, sekiz, dokuz. Amerika aramanızı istiyor.

Buradaki arabaların çoğu yüz dolar ve hepsinin camında “OLDUGU GIBI” satis anlasması asili.

Impala'yi seçtik çünkü eğer Cumartesi gecesi arabada uyumamız gerekirse, en büyük koltuklar bu arabada.

Eve gidemediğimiz için Çin yemegi yiyoruz. Ya burada uyuyacak yada bir dans kulübüne gidip bütün gece ayakta kalacaktık. Biz dans kulüplerine gitmeyiz. Tyler müziğin, özellikle de basın çok yüksek olduğunu ve bioritmini destigini söylüyor. En son dışarı çıktığımızda Tyler yüksek sesli müziğin kendisini kabiz ettiğini söylemişti. Kulübün gürültüsü konuşmaya da engel olduğu için, bir kaç bardak içkiden sonra, herkes ilginin merkezi olduğunu sanıyor ama baska biri ile herhangi bir paylasima girmekten tamamen uzaklasıyor insan.

İngiliz cinayet romanlarındaki cesetler gibiyiz.

Bu gece bir arabada uyuyoruz çünkü Marla eve gelip, polisi aramakla ve beni annesini pisirdiğim için tutuklatmakla tehdit etti, daha sonra kapıları çarptı, benim bir gulyabani ve yamyam olduğumu söyledi, *Reader's Digest* ve *National Geographic* yığınlarına tekmeler attı, ben de onu bırakıp çıktım. Onu bir ceviz kabuğunun içinde bırakıp çıktım.

Regent Otelindeki maksatlı kaza süsü verilmiş Xanax intiharından sonra, Marla'nın polisi arayacağını sanmıyorum ama Tyler bu geceyi dışarıda geçirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Ne olur, ne olmaz.

Hani olurda Marla evi yakarsa.

Hani olurda Marla çıkıp, bir silahla geri dönerse.

Hani olurda Marla hala evdeyse.

Ne olur, ne olmaz.

Konsantre olmaya çalışıyorum:

Beyaz ayın yüzünü izlerken

Yıldızlar asla öfke duymazlar

Falan, filan, son

Bulvardan arabalar geçerken, ben Impala'nın soğuk ve sert bakalitten yapılmış ve yarı çapı neredeyse üç fit olan direksiyonuna dayanmış vaziyette bira içiyorum ve arabanın çarpılmış vinil dösemeleri, kotumdan geçip, kışımı çimdikliyor ve Tyler “Bir kez daha. Bana tam olarak ne olduğunu anlat.” diyor.

Haftalardir Tyler'in ne isler çevirdigini göz ardı ettim. Bir seferinde birlikte Western Union ofisine gittik ve onun Marla'nın annesine bir telgraf çekisini izledim.

KORKUNÇ KIRISTIM (nokta) LÜTFEN BANA YARDIM ET! (son)

Tyler memura Marla'nın kütüphane kartini gösterip, telgraf talimatini Marla adına imzaladı ve, evet, ne var bunda, Marla bazen erkek ismi de olabiliyor iste, diye bagirdi, ve memurun umurunda bile olmadı.

Western Union'dan ayrilirken Tyler, eger onu seviyorsam, ona güvenmem gerektiğini söyledi. Tyler bunun bilmem gereken bir sey olmadigini söyledikten sonra humus yemek için beni Garbonzo'nun yerine götürdü.

Beni korkutan telgraf degil, Tyler'la disarida yemek yiyor olmamizdi. Asla, hayir Tyler asla herhangi bir sey için nakit para ödemezdi. Giysi için Tyler jimnastik salonlarına ve otellere gidip, kayip esya bölümünden giysi alirdi. Tabii Tyler'in durumu, umumi çamasirhanelere gidip, kurutuculardan kot çalan ve bunlari kullanilmis kot alan yerlere on iki dolara satan Marla'dan daha iyiydi. Tyler asla restoranlarda yemek yemezdi ve Marla kirismamisti.

Herhangi bir sebep olmadan Tyler, Marla'nın annesine bir kutu çikolata yollamisti.

Impala'nin içinde Tyler bu Cumartesi gecesinde kahverengi örümcek sayesinde daha da beter olabilecegini söylüyor. Isirdigi zaman, sadece zehrini akitmakla kalmiyor, isirdigi yerde ki deriyi eriten bir asit salgiliyormus, yani kolunu, veya bacakini veya yüzünü eritiyormus.

Bütün bunlar olmaya basladiginda, o gece Tyler saklaniyordu. Marla çıkıp eve geldi. Kapiyi bile çalmadan, ön kapidan içeri uzandı ve "Tak,tak" dedi.

Mutfakta *Reader's Digest* okuyordum. Tamamen saskina dönmüstüm.

Marla "Tyler. İçeri girebilir miyim? Evde misin?" diye seslendi.

Tyler evde degil diye bagirdim.

Marla bagirarak cevap verdi "Saçmalama!".

Hemen ön kapiya gittim. Marla elinde bir FedEx zarfiyla sundurmada duruyordu. "Buzluguna bir sey koymam gerekiyor" dedi.

Mutfaga dogru adimlarini takip ederken, hayir diyorum.

Hayir.

Hayir.

Hayir.

Yoo hayir, çöplerini bu evde tutmaya baslayamazdi.

"Ama balkabagim," diyordu Marla, "otelde buzlugum yok ve sen bana bunu kullanabilecegimi söylemistin."

Hayir söylememistim. Isteyebileceğim en son sey, Marla'nin en ufak bir çöp parçasini bu eve tasimasi olur.

Marla FedEx zarfini mutfak masasinin üstünde yırtarak açtıktan sonra köpük kutunun içinden beyaz bir sey çıkariyor ve suratima dogru salliyordu. “Bu çer çöp degil” diyordu. “Burada bahsettigimiz sey annem, o yüzden siktir git!”

Marla'nin paketin içinden çıkardigi sey, Tyler'in sabun yapmak için sandviç torbalarına doldurdugu beyaz seyin aynisiydi.

“Her sey daha da kötü olabilir di” diyor Tyler, “mesela o sandviç torbalarının içindekileri yanlışlıkla yemis olabilirdin. Gecenin bir yarisi kalkip, o yapiskan beyaz maddeyi sikip, üstüne Kaliforniya usulü sogan çorbasi karisimini ekleyip, patates kızartmasının yanında dip olarak yiyebilirdin. Yada brokolinin yanında.”

Marla ile birlikte mutfakta dikilirken, dünyada en son isteyeceğim sey Marla'nin buzluğu açmasi olmustu.

O beyaz seyle ne yapacagini sordum.

“Paris dudakları” dedi Marla. “Yaslandıkça insanin dudaklari agzinin içine dogru çekiliyor. Kolajen dudak enjeksiyonu için biriktiriyorum. Buzluginuzda neredeyse otuz poundluk kolajenim var.”

Ne büyüklükte dudaklar istedigini sordum.

Marla, aslinda korktugu seyin ameliyatın kendisi oldugunu söyledi.

Tyler'a Impala'nin içinde anlatmaya devam ediyorum, FedEx zarfinin içindeki maddenin, bizim sabun yaptigimiz madde ile ayni oldugunu söylüyorum. Silikonun zararlı oldugu kesfedildiginden beri, kolajen, kirisikliklari gidermek, ince dudaklari veya çeneleri doldurmak için bulunmaz hint kumasi oluverdi. Marla'nin açıklamalarına göre, bulabileceğin ucuz kolajenler, sterilize edilmiş ve islemden geçirilmiş inek yagiymiş, ama bu tür ucuz kolajenler vücutta çok uzun süre kalmiyormus. Nerene enjekte ettirirsen, diyelim ki dudaklarına, vücut bu maddeyi reddedip, disari atmaya basliyormus. Altı ay sonra dudakların yine eski ince haline dönüyormus.

Marla'ya göre en iyi kolajen insanin kendi yagiymiş. Kalçadan emilen yağlar islemden geçirilip, temizlenip, dudaklara enjekte ediliyormus. Yada nereye istersen. Bu tür kolajen uzun süreli olarak dayaniyormus.

Evdeki dolabin içinde bulunan madde, Marla'nin kolajen yatırım fonuyumus. Annesi ne zaman biraz yağlansa, emdirip, paketletiyormus. Bu isleme *hasat toplamak* deniyormus. Eger annesinin aldirdigi yağlara ihtiyaci yoksa, paketleri Marla'ya gönderiyormus. Marla hiç kendi yagini kullanmamış ve annesi ucuz inek yagini kullanmasindansa, aileden birinin yagini kullanmasının daha iyi olacagini belirtmiş.

Sokak lambalarının isigi, arabanin camında asili olan satis anlasmasının içinden geçip, Tyler'in yanagina “OLDUGU GIBI” yazisini yansitiyor.

“Örümcekler” diyor Tyler, “yumurtalarını bırakır ve larvalar derinin içinden tünel açarlar. Iste hayat bazen bu kadar kötü olabiliyor.”

Yemekte oldugum sıcak ve kremali soslu tavuk, Marla'nin annesinin kalçalarından emilmis olan yag gibi bir tat vermeye basliyor.

Iste o anda Marla'yla mutfagin ortasinda dikilirken, Tyler'in ne yapmis oldugunu anladim.

KORKUNÇ KIRISTIM.

Ve Marla'nin annesine neden çikolata gönderdigini de anladim.

LÜTFEN YARDIM ET.

Marla, dedim, buzluga bakmamalisin.

Marla "Ne yapmaliyim peki?" dedi.

"Hiç kirmizi et yemiyoruz" diyor Tyler Impala'nin içinde, ve tavuk yagi sabunu sertlestirmez. "O zimbirti" diyor Tyler, "bizi zengin ediyor. Kirayi o yag sayesinde ödedik."

Bunu Marla'ya söylemeliydin diyorum. Simdi benim yaptigimi saniyor.

"Ayrıştırma islemi" diyor Tyler, " iyi sabun yapmak için ihtiyacin olan kimyasal reaksiyondur. Tavuk yagi ise yaramaz, ya da çok tuzlu herhangi bir seyin yagi."

"Dinle," diyor Tyler, "teslim etmemiz gereken bir siparisimiz var. Yapacagimiz sey su, Marla'nin annesine biraz çikolata gönderecegiz ve belki de biraz kek."

Bunun artik ise yarayacagini zannetmiyorum.

Uzun lafin kisasi, Marla buzluga bakti. Tamam, basta biraz patirti koptu. Onu durdurmaya çalistim, elinde tuttuğu torba yere düştü ve içindekiler yerlere saçildi. Ikimizde kayip yere düştük ve ögürerek ayaga kalktik. Marla'yi arkasından beline sarilip tuttum, saçlari yüzümü dövüyordu, kolları yanlarına sıkica yapismisti ve tekrar tekrar bunu ben yapmadim diyordum. Ben degildim.

Ben yapmadim.

"Annem! Annemi kaynatyorsun!"

Suratim arkasından kulagina yapismis vaziyette, sabun yapmamiz gerekiyordu diyorum. Pantolonlarimi yıkamamiz gerekiyordu, kirayi ödememiz, gaz hattındaki sızıntiyi tamir etmemiz gerekiyordu. Ben degildim.

Tyler'di.

Marla avazi çıktığı kadar bagiriyordu "Sen neden bahsediyorsun?" ve eteginin içinde çirpinip duruyordu.

Kollarımda Marla'nın Hindistan isı baskılı etegi, kaygan zeminden kalkmaya alısiyorum ve Marla altında donu, ayagında dolgu topuklu pabuçları ve üstünde köylü gömlegi ile dolabin buzlugunu açmayı basarıyor ve içerde kolajen yatırım fonunun olmadığını görüyor.

Buzlukta iki adet eski pil var, hepsi bu.

“Nerede o?”

Geri geri emeklemeye baslıyorum, ellerim kayıyor, ayakbılarım kayıyor ve kicim yağla kaplı yer musambasinin üstünde, Marla ile buzdolabinin önünden ileriye doğru temiz bir patika açıyor. Etegi yüzüme tutuyorum, böylece ona söylerken Marla'nın yüzünü görmüyor olacağım.

Geregi.

Sabun yaptık. Ondan. Marla'nın annesinden.

“Sabun mu?”

Sabun. Yagi kaynatırsın. Kül suyu ile karıştırırsın. Sabun elde edersin.

Marla bağirmaya baslayınca, etegi suratına fırlatıp, kaçıyorum. Kayıyorum. Kaçıyorum.

Birinci katin çevresinde, pesimde Marla kosturup duruyoruz, köselerde kayıyoruz, dengemizi bulabilmek için pencerelerin kasalarına tutunuyoruz. Kayıyoruz.

Duvar kagitlarındaki çiçeklerin üstünde yağlı pis el izlerimizi ve yerin kirini bırakıyoruz. Yerdeki tahta kaplamanın üstüne düşüyoruz, kayıyoruz, sonra tekrar ayaga kalkıp, kosmaya devam ediyoruz.

Marla “Annemi kaydattın!” diye bağiriyor.

Annesini Tyler kaydattı.

Marla sürekli bağiriyor ve tınakları sürekli olarak sırtıma darbe yapıyor.

Annesini Tyler kaydattı.

“Sen annemi kaydattın!”

Ön kapi hala açikti.

Sonra ön kapıdan fırladım, Marla hala arkamda bağiriyordu. Ayaklarım beton zeminde kaymıyordu ve kosmaya devam ettim. Ta ki Tyler'i, yada Tyler beni bulana kadar ve ona olanları anlattım.

Elimizde biralar Tyler'la arabanın içine yayılıyor, Tyler arka koltuğa geçiyor, ben önde kalıyorum. Su anda Marla hala evde duvarlara magazinleri fırlatıp, benim ne kadar asagilik ve canavar ruhlu, iki yüzlü, kapitalist kici yalayan bir pi olduğumu bağiriyor olabilir. Marla ile aramda ki gecenin uzunluğu bana böcekleri, melanomalari ve et yiyen virüsleri takdim ediyor. Ama su anda bulduğum yer o kadar da kötü değil.

“Bir insana yildirim çarptiginda” diyor Tyler, “kafasi için için yanan bir beysbol topuna dönüşür ve fermuari kaynaklanmış gibi bir daha açılmamak üzere kapanır.”

Bu gece dibe vurduk mu diye soruyorum.

Tyler geriye yaslanıp soruyor “ Eger Marilyn Monroe yaşıyor olsaydı, ne yapıyor olurdu?”

İyi geceler diyorum.

Baslık ince seritler halinde tavandan sarkıyor ve Tyler “kefenin başlığını yırtmaya çalışıyor olurdu” diyor.

Patronum, dudaklari kenetlenmis ve incelmis, yüzündeki küçük gülümseme ile masama oldukça yakın bir mesafede durmus, kasiklari dirsegime degiyor. Yazmakta oldugum bir geri alim kampanyasinin kapak sayfasindan basimi kaldirip bakiyorum. Bu yazilar hep ayni sekilde baslar:

“Bu ihtar size Ulusal Motorlu Araçlar Güvenlik Kanununun gereklerine bagli olarak gönderilmiştir. Aracinizda bir hata meydana geldigini tespit etmis bulunuyoruz....”

Bu hafta yükümlülük formülünü uyguladigim zaman, ilk kez A çarpi B çarpi C, geri alim maliyetinden yüksek çıktı.

Bu hafta, sileceklerin ucundaki kauçugu tutan plastik klips hataliydi. Basit bir durum. Sadece iki yüz araç etkilenmisti. Isçi giderlerinin yaninda neredeyse hiçbir sey.

Geçen hafta durum daha tipikti. Geçen hafta konu, derinin bilinen ucubik bir madde, sentetik bir Nirret veya hala üçüncü dünya ülkelerinde günes yagi olarak kullanılan yasal olmayan herhangi bir madde ile sertlestirilmesi söz konusu idi. Öyle güçlü bir maddeydi ki, hamile bir kadinin cenininde dogum hatalarina yol açabilirdi. Ama geçen hafta Ulastirma Bakanligini arayan hiç kimse olmadı. Hiç kimse geri alim kampanyasi talebinde bulunmadı.

Bu yeni deri, işçi giderleriyle çarpilip, sonrada idari giderlerle çarpildiginda, ilk çeyrek dönem karimizin üstünde bir rakama tekabül etmekteydi. Eger herhangi bir kimse hatamizin farkina varsa, bir çok izdirap çeken aileye gerekli parayi överdik, ve buna ragmen alti bin bes yüz aracin deri iç kaplamalarını yenilemek için gerekli olacak maliyetin yanina bile yaklasamazdik.

Ama bu hafta, bir geri alim kampanyasi yapıyorduk. Ve bu hafta uykusuzluk hastaligim geri gelmisti. Uykusuzluk, ve bütün dünya durup, mezarimin üstünde bosalmaya karar vermisti.

Patronum gri kravatini takmis, bugün günlerden Sali olmalı.

Patronum masama bir kagit getirmisti ve bir sey arayip aramadigimi soruyordu. Bu kagit fotokopi makinesinde kalmis diyor ve okumaya basliyor:

“Dövüs kulübünün ilk kurali, dövüs kulübü hakkında konusmamaktır.”

Gözleri kagidin bir ucundan diger ucuna gidiyor ve kikirdiyor.

“Dövüs kulübünün ikinci kuralı, dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Tyler’in kelimelerinin patronumun agzından çıkisini duyuyordum, orta yası geçmiş, aile fotoğrafı masasının üstünde duran ve erken emeklilik ile Arizona çölünün bir yerinde karavan parkında geçirilecek kışları hayal eden Bay Patronum. Fazla beyazlatılmış gömlekleriyle, her Salı öğle yemeginden sonra saçını kestirmek için randevusunu bekleyen patronum, bana bakıp, konuşmaya devam ediyor:

“Umarım bu kâğıt senin değildir.”

Ben Joe’nun Kani Kaynayan Öfkesiyim.

Tyler benden dövüs kulübü kurallarını bilgisayarda yazmamı ve onun için on kopya yapmamı istemisti. Dokuz değil, on bir değil. On tane demisti Tyler. Uykusuzluk başladığı için, üç günden beri uyuyabildiğim bir zaman hatırlamıyorum. Bu benim daktilo ettiğim orijinal olmalı. On kopya yaptım ve orijinali fotokopi makinesinde unuttum. Fotokopi makinesinin paparazzi flâşi suratımda patlıyor. Uykusuzluğun vermiş olduğu uzaklık, kopyanın, kopyasının, kopyası. Hiçbir şeye dokunamazsın, hiçbir şey de sana dokunamaz.

Patronum okumaya devam ediyor:

“Dövüs kulübünün üçüncü kuralı, bir dövüste iki kişi karşılaşır.”

İkimizde gözlerimizi kırpmıyoruz.

Patronum devam ediyor:

“Bir seferde, sadece bir dövüs.”

Eğer şimdi uyumuyorsam, üç gündür hiç uyumadım. Patronum kâğıdı burnumun altında sallıyor. Nedir bu diyor. Şirketin çalışma saatinde oynadığım minik bir oyun mu? Bana, dikkatimi tam olarak isime vermem için para ödeniyor, küçük savaş oyunlarıyla vaktimi bosa harcamam için değil. Fotokopi makinesini bosa kullanmam için maaş vermiyorlar bana.

Nedir bu? Kâğıdı burnumun altında sallıyor. Şirketin vaktini küçük bir fantezi dünyasında harcayan bir memur ile ne yapabileceğini bana soruyor. Eğer onun yerinde olsam, ben ne yapardım?

Ne yapardım?

Yanagımdaki delik, gözümün etrafındaki mavi-siyah sislik ve elimin üstünde sismis bir yara olan Tyler’in öpücüğü kopyanın, kopyasının, kopyası.

Spekülasyon.

Neden Tyler dövüs kulübü kurallarından on kopya istemisti?

Hint inegi.

Yapacağım su olurdu, diyorum, bu kâğıt ile ilgili kiminle konuştuguma çok dikkat ederdim.

Bunu tehlikeli psikopat bir katil yazmış gibi görünüyor, ve bu bastırılmış sizofren çalışma gününün

herhangi bir dakikasinda sinirini asip, elinde gaz ateslemeli, yari otomatik Armelite AR-180 tufekle ofis ofis dolasiyor olabilir.

Patronum sadece bana bakiyor.

Herif, diyorum, incecik dosyasi ile her gece muhtemelen evinde oturup, listesini yaptigi etrafındaki herkesin yanina bir çarpi isareti koyuyordur. Böylelikle bir sabah ise gelip de, dirdirci, etkisiz, ise yaramaz, zirleyen, yalaka ve yumusak kicli patronuna nisan aldiginda ve o atis, domdom kursununun içinde çiçek açtirmasi gibi, kokusmus bagirsaklarından girip, omurgana bir yol açabilir.

Patronum kagidi burnumun dibinden çekiyor.

Durma diyorum, okumaya devam et.

Gerçekten çok etkileyici diyorum. Tamamen hasta bir beynin isi bu.

Gülümsüyorum. Yanagimdaki kic deligi görünümlü deligin etrafı, köpeklerin diseti gibi mavi-siyah görünüyor. Gözlerimin etrafındaki sislikten dolayı cildim gerilmis durumda ve cilalanmis gibi duruyor.

Patronum bakıyor öylece.

Sana yardım edeyim diyorum.

Dövüs kulübünün dördüncü kuralı bir kerede bir dövüs olmasidir diyorum.

Patronum bir kagida, bir bana bakiyor.

Besinci kural dövüslerde ayakkabi ve gömlek olmamasi diyorum.

Patronum bir kagida, bir bana bakiyor.

Belki de bu ruh hastasi manyak bir Eagle Apache tufegi kullaniyordur diyorum, çünkü bu silahın otuz atislik haznesi vardır ve sadece dört kilo ağırlığındadır. Armelite tufek sadece bes kez atis yapar. Otuz atisla ruh hastasi manyak kahramanimiz sadece maun sıra uzunlugunda bir mesafe kat edip, bütün başkan yardımcılarını gebertir, her bir direktör için de bir fisek arttırır.

Tyler'in sözleri ağızımdan dökülüyor. Bir zamanlar çok iyi bir insandım.

Patronuma sadece bakıyorum. Patronumun mavi, açık mavi peygamber çiçegi rengine gözleri var.

J&R yari otomatik tufegin de otuz atislik haznesi var ve sadece üç kilo ağırlığında.

Patronum bana bakıyor.

Bu korkunç diyorum. Belki de yıllardır tanıdığı biri. Belki de bu herif, patronumla ilgili her şeyi biliyor, nerede yaşadığını, karisinin nerede çalıştığını ve çocuklarının okulunu.

Bu çok heyecanlandırıcı, ve aniden çok, gerçekten çok sıkıcı oluveriyor.

Peki ama Tyler neden Dövüs Kulübü kurallarının on kopyasını istemisti?

Dogum hatalarina sebep olan deri iç dösemeleri bildigimi söylemek zorunda degilim. Satin alan araci firmayi kandiracak kadar iyi görünen ama iki bin milden sonra bozulan sahte fren balatalarini biliyorum.

Fazla isindigi için torpido gözündeki haritalari atese veren havalandirma reostasi hakkında her seyi biliyorum. Yakit enjeksiyonunun geri atesleme yapmasi yüzünden kaç kisinin canli canli yandigini biliyorum. Turbo sarjörler patladigi ve pervanesi radyatörden geçip, yolcu bölümüne firladigi için bacaklari dizden kopan insanlar gördüm. Olay mahalline gidip, yanmis arabalari ve BOZULMA SEBEBI'nin “bilinmiyor” olarak kaydedildigi raporlari gördüm.

Hayir, diyorum, o kagit bana ait degil. Kagidi iki parmagimin arasina alip, elinden çekiyorum. Kagidin kenari elini kesmis olmalı ki, elini hemen agzina götürüyor, parmagini deli gibi emiyor, gözleri kocaman açilmiş. Kagidi top yapip, masamin yanindaki çöp kutusuna firlatıyorum.

Belki de, diyorum, buldugun her küçük çöp parçasini bana getirmemelisin.

Pazar aksami, Arta Kalan Erkekler Topluluguna gidiyorum ve Trinity Piskoposlugu neredeyse bombos. Sadece Koca Bob var ve ben her bir kasim içten ve distan çürümüs bir vaziyette olaya dahil oluyorum ama kalbim hala kosusturuyor ve düşünceler kafamda kasirgalar gibi. Buna insomnia deniyor. Bütün gece düşünceler yayındaydi.

Bütün gece, düşünürsün: Uyuyor muyum? Uyudum mu?

Koca Bob'un kaslarla doldurulmus ve sertlikten parlayan kollari tisörtünden uzaniyor. Gülüyor, beni gördüğüne çok sevinmis.

Öldüğümü düşünmüs.

Evet, diyorum, ben de öyle sandim.

“Iyi haberlerim var” diyor Koca Bob.

Millet nerede?

“Iyi haber bu iste” diyor Koca Bob. “Grup dagitildi. Ben de ugrayan olursa durumu anlatmak için geliyorum buraya.”

Ucuzluk magazalarindan alinmis kanepelerden birine çöküyorum, gözlerim kapali.

“Bir diger iyi haber ise,” diyor Koca Bob, “artik yeni bir grup var, ama bu yeni grubun ilk kurali, grup hakkında konusmamak.”

Oh.

Koca Bob devam ediyor “Ikinci kural ise, grup hakkında konusmamak.”

Boku yedik. Gözlerimi açıyorum.

Siçtik.

“Grubun adi dövüs kulübü,” diyor Koca Bob, “ve grup her Cuma gecesi şehirdeki kapalı bir garajda buluşuyor. Perşembe akşamları daha yakın bir garajda toplanan başka bir dövüs kulübü daha var.”

Bahsettiği bu iki yeri de bilmiyorum.

“Dövüs kulübünün ilk kuralı” diyor Koca Bob, “dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Çarşamba, Perşembe ve Cuma akşamları Tyler makinistlik yapıyor. Geçen hafta ödeme koçanını gördüm.

“Dövüs kulübünün ikinci kuralı,” diyor Koca Bob, “dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Cumartesi akşamı Tyler benimle dövüs kulübüne geliyor.

“Her dövüs için sadece iki kişi.”

Pazar sabahı dövülmüş vaziyette eve gelip, bütün öğleden sonra uyuyoruz.

“Her seferinde sadece bir dövüs,” diyor Koca Bob.

Pazar ve Pazartesi akşamı, Tyler garsonluk yapıyor.

“Tisört ve ayakkabılar olmadan dövüsmek zorundasın”

Salı akşamı Tyler evde sabun yapıp, paketleyip, kargoya veriyor. Paper Sokak Sabun Şirketi.

“Dövüşler devam etmesi gerektiği kadar sürer. Bu kurallar dövüş kulübünü icat eden adam tarafından konuldu.” diyor Koca Bob.

“Onu tanıyor musun?” diye soruyor Koca Bob.

“Ben hiç görmedim,” diyor Bob “ama herifin adı Tyler Durden.”

Paper Sokak Sabun Şirketi.

Onu tanıyor muyum?

Bilmiyorum, diyorum.

Belki.

[1]İspanyolca testis anlamında (Ç.N.)

[2]Haiku: Japonlara özgü üç mısralık kısa şiir (Ç.N.)

